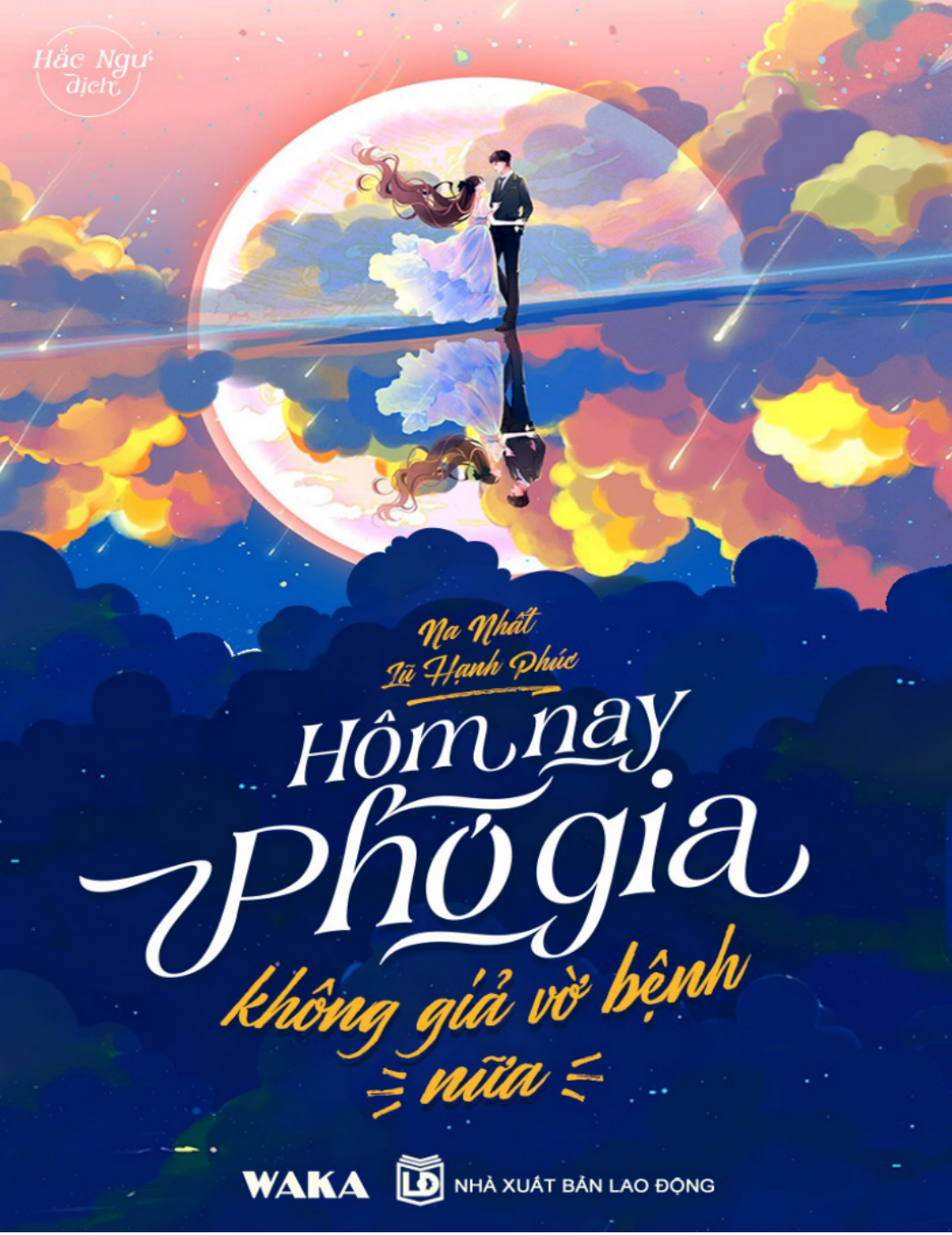
Hắc Ngư dịch
Na Nhất Lữ Hạnh Phúc
Hôm nay Phó gia không giả vờ bệnh nữa
WAKA
NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Chương 1
Trở lại ngày cưới

Nếu em rời xa anh, tình yêu của anh sẽ không bao giờ trở lại nữa.

-Phó Cẩn Tập-

Anh là ánh ban mai duy nhất của em trong thế giới tối tăm này.

-Lương Dĩ Chanh-

***

"Chanh Chanh, đừng chạm lung tung vào những thứ nguy hiểm, khi đi ra ngoài phải cẩn thận một chút, nhớ cài khuy áo nghiêm chỉnh nhé."

"Chanh Chanh, em không cần anh làm thiết bị dẫn đường cho em à? Anh có thể làm đôi mắt của em mà."

Đây là ngày thứ bốn mươi chín sau khi Lương Dĩ Chanh qua đời, linh hồn của cô vẫn ở lại nơi quen thuộc này.

Lương Dĩ Chanh và Phó Cẩn Tập đã kết hôn được năm năm, chỉ là cô không thể nhìn thấy mọi thứ ở đây.

Bởi vì cô đã bị mù cả hai mắt trong vụ tai nạn xe hơi vào đêm trước ngày cưới.

Vốn tưởng rằng nhà họ Phó sẽ vì chuyện này mà từ hôn, nhưng Phó Cẩn Tập chẳng những không làm như vậy mà còn tận tụy chăm sóc cô cả đời.

Cô hay hỏi anh là tại sao anh lại muốn cưới một người mù như cô làm vợ. Anh trả lời rằng người mù và "ma ốm" chính là một đôi

trời sinh.

Tuy nhiên, chỉ có Lương Dĩ Chanh cô biết là anh vì cô nên mới bệnh tật quấn thân, vô phương cứu chữa.

Bây giờ là 3 giờ 35 phút sáng, cả thành phố còn đang say giấc nồng, màn sương màu trắng sữa lơ lửng trên bầu trời đêm lạnh lẽo, ánh trăng khi mờ khi tỏ, những vì sao lấp lánh.

Trong phòng ngủ rất tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn trên tủ đầu giường, tấm màn trắng khẽ lay động.

Có một người đang nằm trên chiếc giường lớn, không nhìn thấy rõ dáng vẻ của anh, mà chỉ nghe thấy tiếng ho sù sụ không ngớt.

Lương Dĩ Chanh từ từ đi đến gần, muốn rót cho anh một cốc nước ấm, nhưng những ngón tay mảnh khảnh như búp măng của cô lại xuyên qua cốc nước, không thể chạm vào bất cứ thứ gì trong phòng.

Cô thoáng sững sờ. Người đàn ông nằm trên giường đột nhiên đứng dậy, đi tới bên cạnh cô. Dường như anh đã quen với bóng tối, nên dễ dàng tự rót cho mình một cốc nước.

Bàn tay anh rất đẹp, ngón tay thon dài với những khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay còn có vài vết chai.

Lương Dĩ Chanh muốn đi tới nắm lấy bàn tay to lớn ấm áp ấy, nhưng bàn tay của người đàn ông lại giơ lên, lướt qua bàn tay nhỏ nhắn của cô. Anh cầm cốc nước uống một ngụm, một lát sau lại bắt đầu cơn ho.

Dáng người anh rất gầy, đôi mắt rất sáng, con ngươi màu nâu đen sâu thẳm như biển sao trời. Đáng tiếc là quầng xanh trên mí mắt vẫn rõ mồn một.

Cô gái kiễng chân, duỗi một ngón tay ra, bắt đầu vuốt nhẹ từ giữa hai đầu lông mày đến đuôi mắt, sống mũi, gò má, rồi đến khóe môi của người đàn ông.

Đây là lần đầu tiên cô ngắm nghía tỉ mỉ khuôn mặt của anh như vậy. Nếu có kiếp sau, cô muốn nhớ kỹ tướng mạo của người đàn ông này.

Phó Cẩn Tập quay người lại, cố hết sức trở lại trên giường, rồi nghiêng người lấy từ dưới gối đầu ra một bức ảnh.

Trong ảnh là một cô gái mặc váy lụa màu trắng, đang trốn giữa những bông hoa. Tà váy tung bay, mái tóc dài đen nhánh uốn lọn sóng bồng bềnh được cột bằng một dải lụa, tóc hai bên hơi xoăn. Cô gái chống tay lên cằm, đôi má ửng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười rạng rỡ khiến đôi mắt trống rỗng cong lên như vầng trăng non.

Không chỉ vậy, khóe miệng cô còn lộ ra hai lúm đồng tiền xinh xắn, toàn thân toát ra hơi thở nhẹ nhàng thư thái.

Người đàn ông run rẩy duỗi ngón tay, vuốt ve cô gái trong bức ảnh. Một làn hơi nước mỏng bỗng dâng lên trong mắt anh.

Sau đó, những giọt nước mắt như những viên ngọc trai thi nhau lăn dài trên má. Anh cố nén tiếng ho khan, thì thầm gọi tên cô bằng giọng trầm khàn: "Chanh Chanh… Chanh Chanh!"

Lương Dĩ Chanh không kìm được mà khẽ thưa một tiếng.

Cô bước tới, ngồi xổm xuống bên chiếc giường lớn, muốn lau nước mắt cho Phó Cẩn Tập. Ngặt nỗi, cô vẫn không thể nào chạm được vào người anh.

Cô không thể khóc, cũng không cảm nhận được nỗi đau của anh, mà chỉ có thể nhìn người đàn ông này dần dần tiêu hao sinh mệnh của mình. Cô biết là giờ đây Phó Cẩn Tập đã như đèn cạn dầu.

Những ngày qua, hầu như cô luôn ở bên cạnh an ủi anh, nhưng anh lại không nghe thấy được, dường như chỉ một lòng muốn chết thật nhanh.

Ngay khi cô định nói tiếp thì giọng nói khàn khàn run rẩy của người đàn ông lại vang lên lần nữa: "Chanh Chanh à, một cô gái tốt bụng như em chắc chắn sẽ được lên thiên đường… Còn anh chỉ xứng đáng xuống địa ngục thôi. Nếu em bằng lòng hãy đợi anh ở ngã ba tử vong… Anh chỉ muốn được nhìn thấy em lần cuối."

Ngay sau đó, anh lại ho dữ dội. Lần này, anh đưa bàn tay kia lên che miệng, chỉ thấy máu tươi chảy ra từ những kẽ ngón tay, thậm chí còn có một giọt rỏ xuống tấm ảnh.

Thấy thế, anh vội vàng lau đi, muốn lau sạch vết máu, nhưng lại khiến máu trên tấm ảnh loang ra càng nhiều hơn.

Dần dần, động tác của anh chậm lại, khóe miệng vẫn còn đẫm

máu đỏ, đôi môi khẽ mím lại. Sau đó, bàn tay anh buông thõng, bức ảnh trong tay cũng rơi xuống đất. Người đàn ông cứ thế mà trút hơi thở cuối cùng.

Lương Dĩ Chanh muốn gọi anh tỉnh dậy, nhưng anh đã không thể tỉnh lại được nữa. Cô khom người, đặt lên trán anh một nụ hôn.

Nếu có kiếp sau, mong rằng cô đừng gặp tai nạn nữa, và hãy để cô bảo vệ anh, có được không?

Cô cụp mắt, định duỗi tay nhặt tấm ảnh lên, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không chạm vào được tấm ảnh.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, khi tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai rọi qua cửa sổ, xuyên qua thân thể của Lương Dĩ Chanh, chiếu vào mắt cô.

Chẳng mấy chốc, cửa phòng bị đẩy ra, tiếp đó là tiếng hét to kinh hãi của người giúp việc: "Mọi người mau tới đây đi, cậu chủ mất rồi!"

***

"Ông xã, anh đừng chết mà!" Lương Dĩ Chanh hoảng hốt, giật mình tỉnh lại từ trong cơn ác mộng. Cô ngồi bật dậy, đưa tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên huyệt Thái Dương.

Đuôi mắt cô đã ướt đẫm, hàng mi dài hơi cong khẽ run lên, ấy vậy mà trước mắt cô lại có hình ảnh, chứng tỏ rằng cô không hề bị mù.

Chuyện gì thế này?

Chẳng phải cô đã chết rồi sao?

Bỗng nhiên có tiếng chuông reo chói tai vang lên, là đồng hồ báo thức do điện thoại di động cài đặt.

Lương Dĩ Chanh sờ soạng tìm di động, sau đó nhìn kỹ ngày tháng trên màn hình, và phát hiện hôm nay là ngày 30 tháng Mười Một của năm năm trước.

Cô đã sống lại vào ngày trước lễ cưới.

Lương Dĩ Chanh hoài nghi, vội kéo mạnh tóc mình một cái, cảm giác đau nhói đã nói cho cô biết rằng đây không phải là giấc mơ.

Cô giơ tay lên, chăm chú nhìn năm ngón tay thon dài trắng nõn

của mình. Đây đúng là tay của cô.

Cô không chỉ nhìn thấy tay mình mà còn có thể nhìn thấy mọi thứ trong căn phòng ngủ này.

Lương Dĩ Chanh quan sát căn phòng của mình một lượt, bức tranh trời xanh biển xanh trên tường là do chính tay cô vẽ và còn có cả bảng màu vẽ ngoài ban công. Nơi này chính là thế giới nhỏ của cô.

Khi cô đang định đứng dậy nhìn ngắm những thứ đã lâu không thấy trong phòng thì cửa bất ngờ bị đẩy ra, cùng lúc đó, giọng nói của một người phụ nữ vang lên: "Dĩ Chanh à, ơ kìa, sao con vẫn còn nằm trên giường. Người nhà họ Phó đến cầu hôn đã ở dưới lầu rồi. Con đã trì hoãn năm ngày rồi, hôm nay con không muốn cưới cũng phải cưới."

Lương Dĩ Chanh nhìn về phía phát ra giọng nói thì thấy một người phụ nữ mặc bộ sườn xám bằng lụa màu đen viền vàng trang nhã, tuy đã ngoài bốn mươi, nhưng vẫn rất xinh đẹp, dáng người cũng rất chuẩn.

Người phụ nữ này tên là Hà Mĩ Lan. Bà ta không phải mẹ ruột của Lương Dĩ Chanh, có điều, bà ta đã sinh được con trai cho nhà họ Lương. Vì thế, bố cô chiều chuộng và nâng niu bà ta như mạng sống của mình, còn cô thì lại rất căm hận người phụ nữ này.

Chương 2
Cậu chủ ốm yếu nhà họ Phó

Chính vì sự xuất hiện của bà ta mà mẹ cô đã phải bế con gái còn đỏ hỏn ra khỏi cái nhà này, mang theo mối hận khôn nguôi.

Và, kể từ khi Lương Dĩ Chanh được bố mình đón về, Hà Mĩ Lan vẫn luôn lươn lẹo hai mặt, giả vờ tốt với cô.

Kiếp trước, nếu không phải bà ta xúi giục cô bỏ trốn trước ngày cưới thì cô đã không bị mù. Bà ta chính là loại con giáp thứ mười ba, chen chân phá hoại gia đình người khác.

Lúc này, bà ta chậm rãi đi đến gần cô, tao nhã ngồi xuống mép giường, rồi nói với giọng đầy ẩn ý: "Con đấy, lớn từng này rồi, việc cưới gả này là năm xưa do ông nội quyết định. Cậu chủ nhà họ Phó vừa từ nước ngoài trở về, nghe nói sức khỏe không tốt, đã phải trải qua một cuộc phẫu thuật, e rằng không ổn."

Nói đến đây, bà ta ấp úng một lúc mới nói tiếp: "Ôi, sao dì lại nói với con những điều này nhỉ? Nhưng Dĩ Chanh à, nếu con không muốn cưới, dì có thể giúp con tìm cách."

Những lời nói giống hệt như những gì bà ta đã nói ở kiếp trước. Khi đó, Lương Dĩ Chanh còn tưởng rằng bà ta thật lòng muốn giúp mình, nên đã lập tức nghe theo kế hoạch của bà ta.

Bởi vì cô cảm thấy mình sắp trở thành cô dâu của một đám cưới ma, hơn nữa cô vốn dĩ không hề muốn kết hôn sớm như vậy.

Kiếp trước, cô đã nghe theo những lời dối trá của Hà Mĩ Lan và chạy trốn ngay dưới mí mắt bố mình.

Có điều, trên đường đến sân bay, Lương Dĩ Chanh đã gặp tai nạn xe hơi nghiêm trọng, sau khi tỉnh lại thì đã mù hoàn toàn. Không

biết vì sao mà cuối cùng cô vẫn gả vào nhà họ Phó.

Còn Phó Cẩn Tập chẳng những không ghét cô mà còn quan tâm che chở cho cô như báu vật, và đã cùng cô vượt qua giai đoạn khó khăn nhất.

Thậm chí, anh còn tìm kiếm các bác sĩ nổi tiếng trên toàn thế giới cho cô, nhưng đáng tiếc là tiệc vui chóng tàn, hai mắt cô không thể chữa khỏi, thân thể cũng ngày càng suy yếu, cuối cùng chết trên bàn phẫu thuật.

Ngày đó, khi hồn lìa khỏi xác, cô đã nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng cúi đầu, ngồi trong nhà xác lạnh lẽo rất lâu.

Nghĩ đến đủ mọi chuyện đã xảy ra trong kiếp trước, lúc này cô chỉ cảm thấy cực kỳ căm hận người phụ nữ trước mặt.

Ngay khi Hà Mĩ Lan đang định thì thầm cái gọi là kế hoạch vào tai Hà Dĩ Chanh, cô bất thình lình giơ tay lên giáng cho bà ta một cái tát đánh "bốp" một tiếng, khiến mặt bà ta đỏ bừng, khóe miệng bị móng tay của cô cào xước một vệt.

Hà Mĩ Lan kinh ngạc đứng lên, trừng mắt nhìn cô đầy dữ tợn, vừa ôm lấy bên má nóng rát của mình, vừa nghiến răng nghiến lợi nói: "Mày… Mày lại dám đánh tao?"

"Ai cho bà bước vào phòng tôi, cút ra ngoài cho tôi!" Lương Dĩ Chanh khẽ vẩy bàn tay vừa rồi đã dùng sức khá mạnh, và liếc nhìn Hà Mĩ Lan với ánh mắt lạnh như băng, khiến bà ta sợ run lên, vội vàng lảo đảo rời khỏi phòng.

Bà ta không ngờ rằng, Lương Dĩ Chanh thường ngày hơi ham chơi, rụt rè nhút nhát, không dám cãi lại bà ta, vậy mà vừa rồi lại bất ngờ giơ tay tát mẹ kế của mình.

Hôm nay quả là một ngày quá xui xẻo.

***

Sau khi Hà Mĩ Lan ra khỏi phòng, Lương Dĩ Chanh mới vén chăn lên, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Cô đánh răng rửa mặt rồi ngẩng đầu nhìn mình trong gương. Đôi mắt hạnh rất có hồn, trong veo không một chút tạp chất, nhưng lại ẩn chứa vẻ u tối khó dò.

Khuôn mặt với những đường nét xinh xắn, làn da trắng nõn như ngọc cổ nghìn năm, hơi trong suốt và đẹp không tì vết, tuy nhiên lại có cảm giác lạnh buốt khi chạm vào.

Cô vuốt ve khuôn mặt mình, kiếp này cô sẽ không để mất đôi mắt quý giá của mình nữa.

Sau đó, cô chọn một bộ trang phục bình thường và đi ra khỏi phòng, xuống lầu. Một người đàn ông trung niên đang ngồi ở phòng khách, mấy tách trà nóng trên bàn trà vẫn còn bốc khói nghi ngút, chắc các vị khách chỉ vừa mới rời đi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Hà Mĩ Lan đã mách lẻo với bố cô trước, hơn nữa còn đổi trắng thay đen nói rằng cô không muốn kết hôn và nổi giận đánh bà ta.

Nhìn vẻ mặt sầm sì của bố mình, Lương Dĩ Chanh đã hiểu được phần nào. Quả nhiên, Lương Thắng Tường quay đầu lại, vừa nhìn cô con gái nhà mình đang đi xuống cầu thang, liền nổi giận ném chiếc cốc trong tay xuống đất. Tiếng cốc vỡ cùng với tiếng mắng chửi té tát hướng về phía cô: "Lương Dĩ Chanh, mày càng ngày càng to gan đấy nhỉ? Sao mày dám đánh mẹ kế của mình hả? Hôm nay, dù mày nói gì đi nữa thì cũng phải kết hôn, không được bàn cãi gì hết."

Tuy nhiên, Lương Dĩ Chanh không to tiếng với bố mình như bình thường mà chậm rãi đi xuống lầu, lạnh lùng đáp: "Con sẽ kết hôn."

"Con thật sự đồng ý sao?" Lương Thắng Tường kinh ngạc hỏi lại, đồng thời kìm nén cơn giận vừa bốc lên.

Lương Dĩ Chanh gật đầu, nhỏ giọng đáp "Vâng".

Câu trả lời của cô khiến thái độ của ông ta lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

Nghĩ lại trước đây, cô chỉ toàn chọc giận ông ta, nhưng không ngờ là lần này cô lại đồng ý nhanh như vậy. Chẳng lẽ cô có âm mưu quỷ kế gì?

Lương Thắng Tường thoáng suy nghĩ rồi rảo bước về phía trước, ôm con gái mình vào lòng, đồng thời vươn bàn tay thô ráp, nắm chặt lấy hai tay cô, giọng nói run rẩy chất chứa buồn thương: "Con gái ngoan của bố, con đừng trách bố tàn nhẫn. Hôm nay con không được đi đâu cả."

Lương Dĩ Chanh chỉ ngả đầu vào trước ngực ông ta, không hề có ý định phản kháng, còn nhẹ giọng an ủi: "Con sẽ không đi đâu hết, bố ạ. Con cũng sẽ ký vào giấy đăng ký kết hôn. Con cam đoan không lừa bố đâu."

"Vậy thì tốt rồi, tốt rồi." Lương Thắng Tường dần dần buông cô ra, mừng rỡ nói.

Có điều, Hà Mĩ Lan đứng ở một bên nhìn thấy cảnh này thì chỉ hận không thể nghiền nát Lương Dĩ Chanh thành tro bụi. Bao nhiêu năm qua, bà ta vẫn luôn chia rẽ mối quan hệ giữa hai cha con họ, nhưng không ngờ là hôm nay Lương Thắng Tường lại dễ dàng khuất phục chỉ bởi vài lời của cô. Vẻ mặt bà ta bỗng lộ ra một thoáng dữ tợn.

Bà ta thật sự không hiểu tại sao Lương Dĩ Chanh đột nhiên lại đồng ý kết hôn.

Có điều, cô gái đang nép trong vòng tay của bố mình làm sao lại không nhận ra sự thay đổi nho nhỏ đó của bà ta cơ chứ? Kiếp này, cô sẽ không ngu ngốc để bà ta làm mưa làm gió, bắt nạt mình trong ngôi nhà này nữa.

Cứ như vậy, cô đã ký vào thỏa thuận và giấy tờ có liên quan. Sau bữa tối, nhà họ Phó cử tài xế đến đón cô.

Kiếp trước, lúc này cô đang trên đường ra sân bay.

Nhưng hiện giờ, cô đã thu dọn xong hành lí, từ biệt cha mình, rồi ngồi lên xe của nhà họ Phó.

Không có đám cưới thế kỷ, không có tiệc đính hôn, càng không trùm khăn voan trắng, mà cứ thế kết hôn một cách qua quýt.

Trong lòng Lương Thắng Tường cảm thấy áy náy, ông ta chỉ có một cô con gái quý báu, nhưng bây giờ ông ta lại bán con gái của mình để giữ vững cơ nghiệp trăm năm của tổ tiên để lại.

Lương Thắng Tường nhìn chiếc xe chạy càng lúc càng xa, cuối cùng cũng không kìm được nước mắt. Hà Mĩ Lan đứng bên cạnh nhẹ nhàng vỗ lưng ông ta, trong mắt ngập tràn những cảm xúc phức tạp.

Lương Dĩ Chanh ngồi trong xe liếc nhìn bố mình một cái, rồi nhìn đi nơi khác. Cô nhớ bố mình, nhưng cô lại nhớ Phó Cẩn Tập hơn.

Cuộc chia tay này không phải là kết thúc mà là khởi đầu của hạnh phúc.

Chương 3
Người vợ hợp pháp của anh

Một chiếc xe Maybach Exelero màu đen chầm chậm dừng lại trước cổng một căn biệt thự ba tầng kiểu phương Tây, phía trước là một khoảng sân nhỏ yên tĩnh trồng đầy hoa tường vi màu hồng san hô.

Bây giờ không phải mùa hoa, trên hàng rào chỉ còn lại những nhánh dây leo xanh mướt, người đàn ông ngồi ở ghế sau không xuống xe ngay lập tức mà hỏi trợ lý Mạc Phong: "Đã có tin tức gì của người mà tôi bảo cậu tìm chưa?"

"Xin lỗi anh Phó, chỉ dựa vào một chiếc vòng tay cũ để tìm kiếm thì chẳng khác nào mò kim đáy biển. Nhưng tôi đã hỏi thăm được rằng đây là sản phẩm thủ công từ Vân Thành. Có lẽ phải mất một chút thời gian nữa mới tìm được chủ nhân của nó." Mạc Phong trả lời.

"Cậu biết rõ mục đích trở về của tôi rồi đấy, hi vọng cậu có thể mau chóng hoàn thành công việc." Giọng nói của người đàn ông thờ ơ đến mức gần như không có cảm xúc.

Nói đoạn, anh bước xuống xe. Mạc Phong cũng xuống xe và đưa cho anh một túi tài liệu, rồi nói thêm: "Anh Phó, còn có một việc, anh xem thứ này đi. Đây là tài liệu mà ông cụ Phó bảo tôi giao cho anh. Ông cụ nhắn rằng anh hãy xem thật kỹ, và nghiêm túc tuân thủ."

Một thoáng kinh ngạc lướt qua trên nét mặt người đàn ông, anh cầm lấy túi tài liệu, trầm giọng hỏi: "Ông cụ có ý gì vậy?"

"Anh cứ xem rồi sẽ biết. Tôi đi trước đây." Dứt lời, Mạc Phong vẫy tay, nhanh chóng lên xe, vội vàng khởi động xe rồi lái đi.

Qua gương chiếu hậu, anh ta nhìn thấy người đàn ông đi thẳng vào biệt thự, bèn thở phào một hơi. May mà vừa nãy anh ta chạy nhanh, nếu không chắc chắn sẽ gặp tai họa.

Bất cứ ai quen Phó Cẩn Tập đều biết rằng anh đã trốn ra nước ngoài mười năm để tránh cuộc hôn nhân chính trị này. Có đủ loại tin đồn xung quanh chuyện ấy, nhưng họ lại không biết rằng tất cả đều là kế hoạch của cậu chủ nhà anh ta.

Anh chỉ muốn những cô gái đó giữ khoảng cách với mình. Mạc Phong biết chuyện Phó Cẩn Tập đã có người trong lòng, tuy nhiên đã ngần ấy năm trôi qua, không rõ cô gái mà anh vẫn luôn tìm kiếm hiện đang ở đâu.

Ngay sau khi chiếc xe của anh ta lái ra khỏi cổng, một chiếc xe Maybach Exelero khác liền đỗ xịch lại trước cổng biệt thự. Một cô gái bước xuống xe.

Tài xế cũng xuống xe, nhấc hành lí xuống cho cô. Lương Dĩ Chanh nói cảm ơn. Tài xế chỉ khẽ gật đầu, lại lên xe rời đi mà không nói lời nào.

Sau đó, Lương Dĩ Chanh kéo va li hành lí, mở cánh cổng gỗ của căn biệt thự, rồi ngẩng đầu lên nhìn. Nơi ở quen thuộc ở ngay trước mặt, đây là nơi cô đã sống năm năm ở kiếp trước.

Cô biết rằng Phó Cẩn Tập chọn nơi này là bởi vì anh thích yên tĩnh, phòng ở cũng không lớn, hơn nữa cũng chỉ có mình anh ở đây.

Về sau, vì cô bị mù hai mắt, nên bố cô đã cử mấy người giúp việc đến chăm sóc cô theo sự sắp xếp của Hà Mĩ Lan.

Lương Dĩ Chanh chậm rãi bước vào cổng, dường như vẫn có thể nhìn thấy những cảnh tượng yêu thương mặn nồng của họ trong kiếp trước. Cô nhìn xung quanh, trong mắt dâng lên một màn hơi nước, sau đó giơ tay bấm mật khẩu mở cửa một cách rất thuần thục. Không ngờ là mật khẩu vẫn giống như kiếp trước. Mặc dù cô không hiểu ý nghĩa của dãy số này, nhưng vẫn nhớ như in.

Lương Dĩ Chanh bước vào nhà. Mặc dù phòng khách bật đèn sáng trưng nhưng lại không có một ai. Cô đi lên cầu thang và nghe thấy có tiếng tắm rửa phát ra từ phòng ngủ trên lầu hai.

Cô gái bồi hồi đứng trước cửa phòng ngủ, tuy kiếp trước hai người họ sống ở đây, nhưng bây giờ không cần nghĩ cũng biết chắc rằng người đàn ông đó đang tắm rửa. Cô làm sao có thể không biết xấu

hổ mà tự tiện đi vào được.

Tâm trạng xao động khiến hai má không khỏi ửng hồng. Cô liền đưa tay che đôi má đỏ bừng, hít sâu mấy lần.

Mặc dù thời tiết tháng Mười Một đã hoàn toàn trở lạnh, nhưng trong lòng bàn tay cô vẫn đổ mồ hôi lấm tấm vì căng thẳng, trong đầu cũng ong ong. Thậm chí, cô còn phát hiện tiếng nước chảy trong phòng đã dừng lại.

Khi cô đang duỗi tay nắm lấy tay nắm cửa thì người trong phòng bất ngờ mở luôn cửa ra, kèm theo đó là giọng nói lạnh lùng của người đàn ông: "Mạc Phong à?"

Tuy nhiên, Lương Dĩ Chanh ở ngoài cửa bỗng loạng choạng vì động tác mở cửa đột ngột của người trong phòng nên đã bổ nhào về phía Phó Cẩn Tập, bàn tay cũng lập tức túm lấy ngực áo của anh.

Vừa rồi anh mở cửa vội vàng nên vẫn chưa cài hết hai cúc áo trên cùng, để lộ ra lồng ngực rắn chắc, mái tóc còn ướt sũng, trên người vẫn toát ra hơi nước.

Hơi thở và mùi hương quen thuộc khiến Lương Dĩ Chanh vô thức dụi vào lồng ngực anh, nhỏ giọng thủ thỉ: "Ông xã à, em rất nhớ anh!"

Song, người đàn ông lại vô cùng chán ghét trước sự gần gũi của cô. Anh giơ ngón trỏ và ngón giữa lên, ấn mạnh vào huyệt Thái Dương của cô một cái, khiến cô buộc phải lùi lại một bước.

"Này, cô là ai?" Anh cất giọng trách móc.

Lương Dĩ Chanh bối rối chớp mắt vài cái, rồi ngẩng mặt lên nhìn, chỉ thấy vẻ mặt anh lạnh như tiền, hai hàng lông mày cau lại.

Đúng rồi, hiện giờ Phó Cẩn Tập hoàn toàn không biết cô, vì thế chắc hẳn anh đang rất tức giận.

Chỉ là… Chỉ là đường nét trên khuôn mặt anh thật tuấn tú, ngay cả giọng nói khàn khàn cũng quen thuộc và cuốn hút.

Lúc này, anh vẫn giống hệt như lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, nhưng trông có tinh thần và lãnh đạm xa cách hơn kiếp trước, toàn thân toát ra sức hấp dẫn trí mạng.

Lương Dĩ Chanh nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt mà không chớp mắt, nhất thời ngẩn ngơ, nước mắt dường như càng nhiều hơn.

Trong lúc cô đang ngẩn người thì đột nhiên lại nghe thấy anh quát: "Này, tôi đang hỏi cô đấy. Cô là ai? Sao cô lại vào được đây?"

Lương Dĩ Chanh liền bừng tỉnh, ấp úng hồi lâu mà không nói được lời nào.

Phó Cẩn Tập có phần mất kiên nhẫn, anh giơ tay túm lấy khăn quàng cổ của cô, kéo cô xuống lầu một cách thô bạo, giọng điệu cáu kỉnh: "Bây giờ tôi không cần biết cô là ai, nhanh chóng cút ra ngoài cho tôi. Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy."

"Anh nghe em giải thích đã. Em là Lương Dĩ Chanh, là vợ hợp pháp của anh. Chẳng lẽ ông cụ Phó không nói gì với anh…"

Cô còn chưa nói xong, Phó Cẩn Tập đã mở cửa lớn, đẩy cô ra ngoài, rồi đóng cửa đánh "rầm" một tiếng.

Lương Dĩ Chanh dù có nằm mơ cũng không ngờ rằng mình bị anh đuổi ra ngoài như vậy. Phó Cẩn Tập dịu dàng, trong mắt chỉ có bóng dáng của cô ở kiếp trước thế mà kiếp này lại không biết cô là ai.

Cô vừa cuống quýt vỗ vào cửa, vừa gọi to: "Phó Cẩn Tập, mau mở cửa cho em. Em thật sự không lừa anh mà."

Ngay sau đó, cửa lại mở ra. Lần này, Lương Dĩ Chanh liền cười tít mắt với anh: "Đồng ý cho em vào nhà rồi hả?"

Chương 4
Ngủ ngon nhé, ông xã

"Đồ của cô này. Nhanh chóng rời khỏi đây cho tôi nhờ, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ đấy. Ngoài ra, yên lặng một chút!"

Người đàn ông thẳng thừng đẩy một chiếc va li màu đen và túi xách ra, sau đó thậm chí còn chẳng buồn liếc nhìn cô một cái đã đóng cửa lại lần nữa.

Lần này, sự vô tình của anh đã khiến trái tim Lương Dĩ Chanh tan nát giống như tiếng đóng cửa phũ phàng này.

Cô ngồi trên bậc thềm, hai tay chống cằm, nước mắt tích tụ đã lâu, giờ đây đã tràn ướt mi, từng giọt lăn dài trên má.

Hóa ra, đây chính là cảm giác đau lòng, đau đến thấu tim, như thể bị một lưỡi dao khoét một lỗ lớn trên lồng ngực vậy.

Lúc này, trong sân vườn lạnh lẽo và yên lặng, ngọn đèn đường ở cổng tỏa ánh sáng mờ nhạt, không nhìn thấy côn trùng nào bay xung quanh nguồn sáng. Một cơn gió lạnh thổi bay những chiếc lá khô còn sót lại, táp thẳng vào đôi má ướt đẫm của Lương Dĩ Chanh, khiến cô hắt hơi một cái thật to rồi chui cả đầu vào trong chiếc khăn quàng cổ.

Còn trong nhà, nhiệt độ vừa phải, Phó Cẩn Tập cầm túi tài liệu mà Mạc Phong đã đưa cho, đi vào phòng ngủ, dựa lưng vào đầu giường và mở ra xem.

Bên trong là một bản thỏa thuận, và một cuốn sổ nhỏ màu đỏ với năm chữ to tướng "Giấy chứng nhận kết hôn".

Anh sững sờ giây lát, sau đó vô thức mở ra xem. Đập vào mắt là ảnh hai người mặc sơ mi trắng ảnh nền đỏ.

Cái quái gì vậy?

Phó Cẩn Tập anh chụp kiểu ảnh này với cô gái đó khi nào?

Ngoài ra còn có tên tuổi, số căn cước công dân, không sai một chi tiết nào.

Đây hoàn toàn là điều bịa đặt, chắc chắn là giả mạo rồi.

Nghĩ vậy, anh vội cầm di động lên, nhưng lại nhận ra là điện thoại vẫn đang tắt máy.

Anh vừa mở máy, tiếng rung lập tức không ngừng vang lên. Chỉ một lát sau, điện thoại của anh hiện ra vô số tin nhắn, trong đó có tin nhắn chúc mừng của Cục Dân chính.

Tất nhiên, còn có cả tin nhắn thoại của ông cụ Phó. Anh chạm đầu ngón tay vào tin nhắn, trong điện thoại liền vang lên tiếng cười sang sảng: "Ha ha, có bất ngờ không, có ngạc nhiên không hả cháu trai ngoan của ông? Cháu gặp vợ cháu chưa? Con bé rất xinh đẹp, đúng không nào? Dĩ Chanh là cháu dâu mà ông đã chọn kỹ càng đấy."

"Ông đã bàn bạc với nhà thông gia về hôn lễ của hai đứa. Khi nào ông về nước, ông sẽ đích thân lo liệu việc đó. Trong thời gian này, cháu phải đối xử tốt với người ta đấy nhé. Nhất định phải tuân thủ thỏa thuận, đây là điều mà chính cháu đã hứa lúc trước đấy."

"Được rồi, trong khoảng thời gian này, các cháu chung sống hòa thuận nhé, đừng làm phiền đến ông, bởi vì ông còn đang đi du lịch khắp thế giới. Khi trở về, ông hi vọng rằng chắt trai của ông cũng đã chào đời. Ha ha. Tạm biệt cháu."

Sau khi nghe xong tin nhắn thoại, ánh mắt Phó Cẩn Tập đã đóng băng. Anh bực bội ném luôn điện thoại xuống đất, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ông già họ Phó! Mạc Phong!"

Vì tờ thỏa thuận đó, chắc chắn tên phản bội Mạc Phong đã làm rất tốt, thảo nào anh ta còn hỏi xin ảnh căn cước công dân của anh. Thì ra tất cả những chuyện này chỉ là một cái bẫy.

Anh bực bội ném hết những thứ giấy tờ này lên tủ đầu giường, rồi tắt đèn lớn và nằm xuống.

Nhưng một lúc lâu sau, anh vẫn trằn trọc mãi, muốn ngủ mà không tài nào ngủ được.

Trong khi đó, Lương Dĩ Chanh ngồi ngoài cửa nhìn thấy phòng ngủ của Phó Cẩn Tập đã tối đen, bèn thì thầm nói: “Ngủ ngon nhé, ông xã!”

Đúng lúc này, cửa lớn lại bất ngờ mở ra lần nữa. Lương Dĩ Chanh quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đứng ở cửa, ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau.

Chương 5
Đợi anh mở cửa cho em

Phó Cẩn Tập lên tiếng trước: "Sao cô vẫn còn ở đây?"

"Em đợi anh… mở cửa cho em." Lương Dĩ Chanh lạnh run, nhỏ giọng trả lời.

Người đàn ông thấy mắt cô đỏ hoe, rõ ràng là cô gái này đã khóc. Không hiểu sao trong lòng anh lại cảm thấy buồn man mác.

Thấy cô ngồi co ro trên mặt đất, anh hạ giọng nói: "Cô vào nhà đi đã!"

Lương Dĩ Chanh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cứ tưởng rằng mình sẽ phải ngồi ở cửa đợi cả đêm.

Sau đó, cô dè dặt đẩy chiếc vali vào nhà lần nữa, rồi ngồi lên ghế sô pha trong phòng khách dưới sự chỉ dẫn của người đàn ông.

Phó Cẩn Tập rót cho cô một cốc nước ấm, khi anh trở ra, thì thấy cô nàng ngốc nghếch đó vẫn đang chăm chú nhìn mình.

Anh không thể diễn tả được cảm xúc trong ánh mắt ấy, không phải kiểu si mê ngây dại mà tràn ngập nỗi ưu thương, chất chứa rất nhiều chuyện xưa.

Anh không hiểu được cảm xúc của cô, chỉ tiện tay đặt cốc nước lên bàn, nhưng vừa định rút tay lại thì bàn tay cô đã đưa tay ra cầm cốc.

Đầu ngón tay của hai người khẽ chạm vào nhau, mặc dù chỉ trong giây lát, nhưng trái tim vẫn khẽ xao động, bầu không khí có một thoáng bối rối.

Ráng hồng trên má Lương Dĩ Chanh dường như càng đậm hơn, cô cầm cốc nước lên, nhấp một ngụm, và cụp mắt không nhìn người đàn ông trước mặt nữa.

Tuy nhiên, Phó Cẩn Tập chỉ ngồi trên ghế sô pha bên kia, khép vạt áo len lại, rồi đi thẳng vào vấn đề: "Tôi biết là cô Lương cũng rất ghét kiểu hôn nhân chính trị này. Đã là thời đại nào rồi mà còn ép cưới ép gả chứ. Hơn nữa, cô cũng biết đấy, tôi bị bệnh, còn là bệnh nặng. Tôi không muốn làm lỡ dở cô Lương. Cô nói đi, chỉ cần cô ly hôn với tôi, tôi sẽ đáp ứng mọi điều kiện của cô."

Nghe xong, Lương Dĩ Chanh tức giận trừng mắt nhìn anh, ngón tay cầm cốc cũng run rẩy, toàn thân dường như bỗng chốc toát ra hơi thở dữ tợn.

Cô đặt mạnh cốc nước xuống bàn, đứng dậy giận dữ nói: "Không được, tôi không đồng ý."

Tiếng quát của cô khiến Phó Cẩn Tập sửng sốt, trông cô lúc này khác một trời một vực với hình ảnh cô gái ấm ức tủi thân vừa rồi.

Một lúc lâu sau, anh mới ngơ ngác hỏi: "Vì sao?"

Lương Dĩ Chanh chống nạnh, ngang nhiên xáp lại gần anh hơn và bĩu môi nói: "Anh cũng biết đây là hôn nhân sắp đặt. Nếu ngày mai, chuyện cô Cả nhà họ Lương là tôi đây bị ma ốm như anh từ hôn bị đồn ra ngoài, thì thật mất mặt. Huống hồ, hôm nay tôi bị anh đuổi ra khỏi nhà đã đủ xấu hổ rồi. Muốn 'trả hàng' thì cũng phải là tôi trả anh về nơi sản xuất trước."

Phó Cẩn Tập cười khẩy, nói: "Ha, vậy cô định khi nào trả hàng?"

"Tất nhiên là..." Cô gái quay đầu sang chỗ khác, nở nụ cười trộm ở nơi mà người đàn ông không nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ, anh đừng hòng trốn khỏi bàn tay cô, kiếp trước đã không trốn thoát thì kiếp này cô cũng sẽ giữ thật chặt, không bao giờ "trả hàng".

Có điều, Phó Cẩn Tập không hề có hứng thú với những lời cô còn chưa nói xong. Anh đứng dậy, hờ hững nói: "Vậy cô Lương phải suy nghĩ cho rõ ràng. Hôm nay cô đã bước vào đây, tôi coi như là cho cô tá túc một đêm. Nhưng tôi hi vọng sáng mai sẽ nhận được câu trả lời của cô."

Nói đoạn, anh đi thẳng lên cầu thang mà không hề quay đầu lại. Tuy nhiên, đi được nửa chừng, anh chợt dừng bước: "Căn phòng

phía Đông trên tầng hai là phòng dành cho khách."

Chương 6
Chào buổi sáng, anh Phó

Nói xong, anh vẫn không quay đầu lại, cũng không đợi cô đáp lời, mà cứ thế tiếp tục đi lên cầu thang.

Lương Dĩ Chanh nhìn theo bóng lưng cô độc lạnh lùng đó dần dần biến mất khỏi tầm mắt. Cô tần ngần đứng hồi lâu, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ rằng anh lại bỗng dưng đuổi mình ra ngoài. May mà anh vẫn động lòng trắc ẩn.

Sau đó, cô chuyển vali vào phòng dành cho khách, tắm rửa sạch sẽ rồi nằm thoải mái trên chiếc giường lớn.

Lúc này, trên môi cô thoáng nở nụ cười, thầm nghĩ hôm nay không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất cô cũng được sống chung dưới một mái nhà với Phó Cẩn Tập.

Một lát sau, cô lấy từ trong túi xách ra một quyển sổ nhật ký màu hồng san hô, và nằm bò ra giường, lắc cây bút bi, rồi viết một dòng với những nét chữ xinh xắn.

Trong phòng ngủ của mình, Phó Cẩn Tập vẫn không buồn ngủ, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh vừa rồi của cô gái, khiến anh có một cảm giác rất quen thuộc.

Nếu là người khác, vừa rồi anh đã quyết định một cách dứt khoát, nhưng ánh mắt của cô gái đó rất kỳ lạ, làm tâm trí anh rối bời.

Lần đầu tiên Phó Cẩn Tập do dự như vậy. Anh nghiêng người, tâm trạng vẫn bực bội không yên.

Thế là, anh cầm lấy di động gửi tin nhắn cho Mạc Phong: Ngày mai hãy đưa tất cả tư liệu về Lương Dĩ Chanh đến phòng làm việc của tôi.

Sau đó, anh buộc mình nhắm mắt lại đi ngủ.

Đêm nay, bên ngoài căn biệt thự kiểu Tây rất yên tĩnh và mát mẻ, có hai ngọn đèn yếu ớt giống như hai ngôi sao trên trời, tuy cách xa nhau nhưng vẫn luôn nhìn nhau.

***

Sáng hôm sau, trong phòng bếp dưới lầu một vang lên những tiếng động lớn.

Phó Cẩn Tập thong thả đi xuống lầu sau khi đã ăn mặc chỉnh tề, và đi đến phòng ăn rót cho mình một cốc nước ấm theo thói quen.

Anh cầm cốc nước lên, đang định uống một ngụm thì chợt nghe thấy một giọng nữ trong trẻo vang lên xen lẫn tiếng cười: "Chào buổi sáng, anh Phó."

Anh sầm mặt, bật ho sặc sụa, suýt nữa thì sợ chết khiếp trước khuôn mặt nhem nhuốc như mèo hoa của cô gái nọ.

Lương Dĩ Chanh thấy anh ho khan không ngừng, còn tưởng rằng anh phát bệnh, vội vàng duỗi tay vỗ nhẹ vào lưng anh, quan tâm hỏi: "Anh không sao chứ, có cần em đi lấy thuốc cho anh không? Anh…"

Cô còn chưa nói xong, anh đã đẩy cánh tay cô ra, cất giọng trách móc: "Cô Lương, xin hãy tự trọng!"

Lương Dĩ Chanh đành phải rút tay lại, tủi thân nhìn sắc mặt nặng như chì của anh, cố gắng cứu vãn tình hình: "Chẳng phải anh thích uống cà phê sao, em đã pha cà phê cho anh. Để em bưng ra cho anh nhé!"

"Khoan đã!" Người đàn ông giơ ngón tay ngoắc lấy chiếc tạp dề cô đang mặc và kéo cô lại: "Cô Lương, cô thật sự không coi mình là người ngoài nhỉ. Rốt cuộc những thứ này ở đâu ra vậy?"

Cô cúi đầu, lí nhí đáp: "Em vốn dĩ không phải người ngoài mà."

Phó Cẩn Tập không nghe thấy tiếng cô nói: "Nói to lên!"

Lương Dĩ Chanh giật mình, run rẩy đáp: "Những thứ này là… sáng nay em đi ra ngoài mua, Em chỉ muốn làm bữa sáng cho anh, chứ không có ý gì khác."

"Vẽ chuyện! Cô đừng tưởng rằng làm thế là có thể…" Còn chưa nói

hết câu, anh liền nhìn về phía phòng bếp ngổn ngang như thể hiện trường vụ án.

Chương 7
Người giúp việc theo giờ mới đến làm

Anh bước nhanh tới, nhìn căn bếp vốn sạch sẽ, bây giờ đã bừa bộn và bẩn thỉu không chịu được, lại càng bực bội hơn. Anh đưa tay nhéo hai đầu lông mày, lạnh nhạt nói: "Nhân lúc tôi còn chưa nổi điên, cô mau lau dọn sạch sẽ đi."

Lương Dĩ Chanh biết rằng kiếp trước, Phó Cẩn Tập thích nhất là sạch sẽ, vì vậy cô hơi luống cuống khi để anh nhìn thấy cảnh tượng này.

Vừa nghe anh nói xong, cô lập tức bước tới đứng chắn trước mặt anh, đồng thời bưng tách cà phê duy nhất trên tủ bếp bằng cả hai tay, cung kính "dâng lên" trước mặt anh: "Anh bớt giận, uống tách cà phê trước đã cho hạ hỏa. Em đi dọn dẹp ngay đây."

"Cô..." Phó Cẩn Tập trừng mắt, nhưng khi bắt gặp ánh mắt vô tội của cô, không hiểu vì sao những lời tức giận đã đến bên miệng nhất thời nghẹn lại.

Hai người im lặng nhìn nhau vài giây. Lần này, Phó Cẩn Tập dường như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, vậy mà lại muốn vươn tay lau bột mì dính trên má cô gái.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên một tiếng "kính coong".

Lương Dĩ Chanh vừa nghe thấy tiếng chuông liền đưa tách cà phê vào trong tay người đàn ông, rồi đi lướt qua người anh, ra mở cửa.

"Có người đến, để em đi mở cửa."

Khi mở cửa ra, cô nhìn thấy một người đàn ông mặc Âu phục, đi

giày da, đeo kính gọng đen lịch lãm và tao nhã, trông khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi.

Tuy nhiên, khoảnh khắc nhìn thấy Lương Dĩ Chanh, anh ta sửng sốt há hốc miệng, ngay cả giọng nói cũng lắp bắp: "Cô… Cô… Cô là…"

Lương Dĩ Chanh không xa lạ gì với giọng nói của anh ta, cô nhanh chóng nhận ra người đàn ông này, còn lịch sự đưa tay ra và nói: "Chào anh, anh là Mạc Phong phải không? Tôi là…"

Cô còn chưa nói hết câu, Phó Cẩn Tập không biết từ khi nào đã đứng sau lưng cô, thản nhiên bổ sung: "Người giúp việc theo giờ mới."

Nói rồi, anh kéo cô lại, nghiêng đầu ghé sát tai cô thì thầm: "Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, cô có thể rời khỏi đây."

Dứt lời, anh đi thẳng ra ngoài. Mạc Phong vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn cô gái ở cửa, trộm nghĩ trông cô không giống người giúp việc theo giờ chút nào.

Huống hồ, mới sáng sớm ngày ra, thái độ giữa hai người họ đã không bình thường, chẳng lẽ…

Anh ta đi phía sau Phó Cẩn Tập, vẻ mặt hóng hớt: "Anh Phó à, cô gái đó là cô Lương đúng không? Tối qua, hai người… Hai người…"

Anh ta vừa nói vừa làm động tác bằng tay để minh họa. Có điều, Phó Cẩn Tập hoàn toàn phớt lờ anh ta, sải bước lên xe.

Trái tim Lương Dĩ Chanh vẫn nhói đau khi nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của người đàn ông. Còn Phó Cẩn Tập từ đầu chí cuối không hề ngoảnh đầu lại nhìn cô. Kiếp trước, anh không như vậy. Anh không bao giờ để cô phải chịu bất cứ sự ấm ức nào. Mặc dù bây giờ cô không bị mù, nhưng cô lại không còn được nghe anh nói câu "Anh yêu em" nữa.

Song, cô sẽ không dễ dàng từ bỏ, cô sẽ lại khiến anh yêu cô lần nữa, kiếp trước cô đã làm được điều đó thì kiếp này cũng sẽ làm được.

Nghĩ đến đây, cô tự tin trở lại trong nhà, bắt đầu dọn dẹp đống bừa bộn trong bếp, và bất ngờ phát hiện Phó Cẩn Tập đã uống hết tách cà phê mà cô pha cho anh.

Một tách cà phê không đường, chỉ thêm sữa. Đây là thói quen của anh mỗi sáng.

Chương 8
Cậu đã kết hôn rồi à?

May mà lúc trước, cô đã học được một số kỹ thuật pha chế ở quán bar, thế nên, việc pha cà phê không có gì là khó đối với cô.

Chỉ là, cô hơi thiếu trình độ trong việc nấu nướng.

Lương Dĩ Chanh ngẫm nghĩ một lúc, nhìn đĩa trứng chần đen sì trước mặt, sau đó cầm dao nĩa bắt đầu cắt trứng, rồi giơ thứ màu đen đó lên, tức tối nhìn chằm chằm vào nó và gằn từng tiếng: "Ông chồng chết tiệt, ông chồng thối tha, dám nói mình là người giúp việc theo giờ. Anh ấy vậy mà lại thật sự coi mình là người hầu. Nhưng Lương Dĩ Chanh à, mày cũng đúng là đồ ăn hại, sao vừa nhìn thấy anh ấy, mày lại không cãi lại được một câu nào thế?"

Vừa nói, cô vừa tức giận đưa miếng trứng cháy đen vào miệng, nhai vài miếng rồi mới chậm chạp bừng tỉnh: "Ôi, ôi, thật sự khó nuốt quá!"

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô để trên quầy bar trong phòng ăn vang lên tiếng rung. Cô liền rửa tay, vội vàng cầm lên, nhìn thấy màn hình hiển thị cuộc gọi video của "Kiều Na Na".

Cô đặt điện thoại di động dựa thẳng đứng vào tủ bếp và nhấn nút trả lời.

Một giọng nữ rất cao từ đầu dây bên kia vang lên: "A lô! Lương Dĩ Chanh à, cậu đang ở đâu đấy? Hai ngày nay sao không đến trường? Tại sao mọi người đều bảo là cậu đã kết hôn rồi? Tốt nhất là cậu nên giải thích rõ ràng với tớ đi."

Lương Dĩ Chanh dường như không nghe thấy giọng nói lanh lảnh

của cô ấy, mà vẫn theo bản năng lau vết bẩn trong bếp, chỉ thoáng liếc nhìn cô gái trong điện thoại, sau đó khẽ đáp "Ừ".

"Ừ là sao? Chỉ 'ừ' thôi à? Lương Dĩ Chanh, cậu mau đến đây cho tớ. Tớ nhất định phải gặp cậu mới được."

Lương Dĩ Chanh gật đầu, cúp máy.

Cô gái vừa gọi điện thoại tới là bạn thân của cô, hai người từ nhỏ đã quấn quýt như hình với bóng, không giấu nhau điều gì.

Kiếp trước, chính Kiều Na Na đã đưa cô ra sân bay nên cũng gặp tai nạn. Có điều, nghe nói là sau khi hồi phục, cô ấy đã mất một phần trí nhớ.

Người nhà cô ấy sợ cô ấy bị kích thích, vì thế đã đưa cô ấy ra nước ngoài tĩnh dưỡng. Nhớ lại năm năm đó, hai người họ mất liên lạc kể từ sau vụ tai nạn xe cộ ấy.

Vừa rồi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Kiều Na Na, Lương Dĩ Chanh vẫn hơi nhớ nhung cô bạn chết tiệt này.

Nghĩ vậy, cô chóng dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp. Đây là lần đầu tiên cô làm việc nhà, tất cả là nhờ người đàn ông nào đó đã ban tặng.

***

Trong văn phòng trên tầng cao nhất của tòa nhà Tập đoàn Phó thị.

Mạc Phong cầm một xấp tài liệu vội vã bước vào, còn chưa kịp lên tiếng thì ngón tay đang gõ bàn phím của người đàn ông đột nhiên dừng lại, sau đó anh liên tục hắt hơi mấy cái.

Mạc Phong quan tâm hỏi: "Anh Phó bị cảm à?"

Ánh mắt trầm lắng của người đó liếc nhìn anh ta, giọng nói mang theo sự căm giận: "Cậu bị cảm thì có. Có người đang mắng tôi. Mà, Mạc Phong này, cậu muốn tôi chết sớm có phải không? Sao cậu và ông nội tôi lại tặng tôi một món quà lớn như vậy?"

Bàn tay đang cầm tài liệu của Mạc Phong hơi siết chặt lại, anh ta vô thức lùi về phía sau một bước, cúi đầu lẩm bẩm: "Đây là do ông cụ Phó sắp xếp, sao có thể trách tôi được?"

"Hả?" Người đàn ông nghe thấy anh ta lẩm bẩm bèn nhấn giọng hỏi lại.

Mạc Phong lo lắng nuốt nước miếng, vội vàng giải thích: “Anh Phó à, tôi thật sự bị oan mà. Tôi không biết là ông cụ Phó đã sắp xếp như vậy, mãi sau này tôi mới biết.”

Phó Cẩn Tập nhìn anh ta, thật tình muốn tẩn anh ta một trận, nhưng bây giờ chuyện cũng đã rồi, có trách anh ta cũng vô ích, huống hồ đây còn là do một tay ông nội anh sắp đặt.

Chương 9
Tài liệu về Lương Dĩ Chanh

Anh suy nghĩ chớp nhoáng, rồi khẽ xua tay, sốt ruột nói: "Được rồi, được rồi, bây giờ cậu nên nghĩ xem phải giải quyết chuyện này như thế nào đi!"

Mạc Phong ngẩng đầu lên, hàng mi dưới mắt kính khẽ run lên, đôi môi mấp máy, hình như đang ca cẩm: "Cái gì mà tìm cách giải quyết chứ? Chẳng lẽ tôi đã giúp ông cụ Phó thúc đẩy cuộc hôn nhân này, bây giờ lại đang tâm phá hỏng mối duyên lành hay sao? Mạc Phong ơi Mạc Phong, sao mày lại khổ thế chứ? Nếu ở thời cổ đại thì hành vi này của mày có khác gì lũ gian thần đâu."

Một lúc sau, Phó Cẩn Tập nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thiếu đòn của vị trợ lí, ánh mắt lạnh như băng thoáng thay đổi, cất tiếng hỏi: "Cậu lại đang lẩm bẩm cái gì đấy."

Mạc Phong liền im bặt, tiến lên một bước, đưa tài liệu cho anh, và nói với giọng khuyên nhủ: "Anh Phó à, tôi thấy cô Lương là người rất tốt, lại xuất thân từ gia đình danh giá, không phải động tay vào việc gì, vậy mà hôm nay còn chuẩn bị bữa sáng cho anh ở nhà. Chi bằng..."

Ánh mắt Phó Cẩn Tập càng thêm u ám, anh đanh giọng ngắt lời anh ta: "Chi bằng cái gì? Thế mà gọi là chuẩn bị bữa sáng à? Hơn nữa, tại sao cô ấy lại biết thói quen của tôi? Cậu đã nói với cô ấy sao?"

"Chuyện này tôi thật sự không biết. Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp cô ấy." Mạc Phong lắc đầu nguầy nguậy.

Trong lòng Phó Cẩn Tập dâng lên nỗi nghi ngờ, anh luôn cảm thấy cô gái đó lòng dạ thâm sâu phức tạp, hình như đã có sự chuẩn bị

từ trước. Không những thế, đến giờ anh vẫn không quên được ánh mắt cô nhìn anh tối qua.

Nghĩ tới đây, anh vô thức nói: "Đọc nguyên văn thông tin về cô ấy cho tôi, không được sót một từ nào."

"Vâng." Mạc Phong đáp lời, rồi mở tài liệu ra, đứng đó hắng giọng nói: "Lương Dĩ Chanh, nữ, hai mươi tuổi, cao 1 mét 60, nặng 49 kg."

Nghe đến đây, Phó Cẩn Tập gõ ngón tay lên bàn, nhắc nhở anh ta: "Nói vấn đề chính thôi."

"À, vâng." Mạc Phong cụp mắt, tiếp tục xem tài liệu và đọc tiếp: "Sinh viên Đại học Thanh Hoa, thích vẽ tranh, học chuyên ngành thiết kế thời trang. Cô ấy có một người bạn gái rất thân, thường xuyên cùng nhau đến quán bar, trường đua. Tính tình hai người khác nhau một trời một vực. Cô Lương nhát gan, sợ ma..."

Mạc Phong còn chưa nói xong, Phó Cẩn Tập đã lại một lần nữa cắt ngang lời anh ta với giọng chán ghét: "Đúng là loại con gái hư, bất tài vô dụng. Loại sinh viên dốt thế này mà cũng vào được Đại học Thanh Hoa ư? Chẳng lẽ chất lượng sinh viên đầu vào trong nước càng ngày càng thấp?"

"Anh Phó ơi, anh nói vậy là coi thường người ta rồi. Cô Lương là sinh viên duy nhất có hai học vị của Đại học Thanh Hoa, mới hai mươi tuổi mà đã có hàng trăm trường đại học trọng điểm ở nước ngoài muốn tuyển cô ấy đấy. Nhưng cô ấy vẫn ở lại nước Z, còn là một sinh viên giỏi thật sự. Cô ấy nhận được hai bằng kép còn sớm hơn anh nữa kìa. Nếu tôi nhớ không nhầm thì năm hai mươi mốt tuổi anh mới nhận được bằng thì phải."

Phó Cẩn Tập nhếch miệng cười nhạt: "Lối sống của cô ấy suy đồi như vậy, chắc hẳn cũng có rất nhiều bạn khác giới. Chẳng trách tối qua cô ấy cứ ngồi ì trước cửa nhà tôi mà không chịu đi."

"Sau đó thì sao, sau đó có xảy ra chuyện gì không?" Những lời này nhất thời khơi dậy trí tò mò của Mạc Phong.

Phó Cẩn Tập hơi thay đổi tư thế ngồi, cao ngạo nhìn thẳng vào anh ta, bình thản nói: "Cậu cảm thấy có thể có chuyện gì?"

"Tôi cũng nghĩ là không thể. Cô Lương chắc chắn không phải loại người đó. Nghe nói, cô ấy không có bạn trai, hàng ngày đều về nhà trước 10 giờ tối. Gia đình và người thân của cô ấy đều nói rằng cô

ấy là một cô gái ngoan. Anh Phó à, anh có thành kiến với cô ấy sao?”

Chương 10
Cô ấy thích san hô

Phó Cẩn Tập ngẩn người hồi lâu, anh cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng là anh chỉ mới biết cô gái này, nhưng không hiểu sao lại vừa cảm thấy cô rất phiền phức, vừa có cảm giác như đã quen biết cô hàng thế kỷ.

Ngoại hình và giọng nói của cô luôn khiến anh mất tập trung, có vẻ như anh không thể đối đãi với cô một cách bình thường.

Nghĩ vậy, anh làm ra vẻ điềm nhiên đáp: "Làm gì có chuyện đó? Cô ấy chỉ đang giả vờ mà thôi. Cậu để tài liệu lại đây rồi đi ra ngoài đi."

"Ồ, tôi muốn bổ sung một điều về cô Lương, cô ấy đến quán bar vì bạn của cô ấy mở quán bar đó, còn cô ấy đến giúp đỡ với tư cách là một ca sĩ nghiệp dư. Cô ấy đã kiếm được tiền và quyên góp cho rất nhiều trường tiểu học hi vọng. Vì vậy tôi nghĩ rằng cô ấy thật sự rất xuất sắc." Mạc Phong nói, trong mắt như thể lóe lên ánh sao lấp lánh. Phó Cẩn Tập đã nhìn thấy rõ vẻ trầm trồ ngưỡng mộ của anh ta.

Anh liếc nhìn trợ lí của mình với vẻ khinh bỉ, rồi phất tay: "Được rồi, chỉ có loại cún ngây thơ như cậu mới dễ bị một cô gái lừa gạt thôi."

Sắc mặt Mạc Phong thoáng vẻ không vui. Anh ta nén giận, thấp giọng nói: "Là ai còn chưa biết đâu."

Sau đó, anh ta lật tiếp vài trang, ánh mắt bỗng sáng lên: "Anh Phó, cung hoàng đạo của anh và cô Lương hợp nhau đến 100% đấy."

“Trò trẻ con.” Phó Cẩn Tập cười mỉa: “Mà sao cậu vẫn còn ở đây?”

“Tôi đi ngay đây.” Mạc Phong chậm rãi đặt tài liệu xuống trước mặt anh.

Thấy cậu chủ của mình vẫn bình thản gõ bàn phím, anh ta ra khỏi văn phòng với tâm trạng hoài nghi, còn nghĩ bụng “tôi không tin là anh không muốn xem tài liệu này”.

Quả nhiên, sau khi anh ta rời đi, trước sự thôi thúc của trí tò mò, cuối cùng Phó Cẩn Tập vẫn lật giở tài liệu ra xem. Anh đọc từng trang một rất cẩn thận.

Lương Dĩ Chanh, tám tuổi đã tham gia cuộc thi đọc sách và giành giải nhất thành phố.

Cô thích san hô, hi vọng khi còn sống có thể lặn xuống đáy biển ngắm nhìn san hô màu hồng.

Cô gái thuộc cung Nhân Mã, vừa qua sinh nhật hai mươi tuổi được năm ngày. Điều ước trong ngày sinh của cô là mang đến cho trẻ em nghèo khó trên toàn thế giới cơ hội được đến trường.

***

Anh vừa đọc tài liệu về cô vừa chê bai trong lòng, chỉ cảm thấy cô giỏi giả vờ giả vịt.

Rõ ràng là khi đứng trước mặt anh, cô còn chẳng thể nói năng mạch lạc, vậy mà lại giành được giải thưởng trong cuộc thi đọc thuộc lòng. Đây quả là một trò cười.

Có điều, khi nhìn thấy ảnh chụp chung của cô với một nhóm trẻ em nghèo, anh lại cảm thấy cô gái này thật kỳ lạ.

Trong ấn tượng của anh, những cô chiêu lá ngọc cành vàng nếu không theo đuổi thời trang thì cũng chìm đắm trong sự kiêu căng tự phụ. Rốt cuộc cô là kiểu phụ nữ nào?

Mang theo sự hoài nghi, đầu ngón tay anh gõ nhẹ bàn phím, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại mở trình duyệt và gõ vào khung tìm kiếm ba từ Lương Dĩ Chanh to tướng.

Đúng lúc này, Mạc Phong lại cầm iPad bước vào phòng lần nữa, vừa lướt xem lịch trình công việc, vừa nói với Phó Cẩn Tập: “Anh Phó, hôm nay anh nhất định phải đến cuộc hẹn với Tổng Giám

đốc Cao. Ông ta đã hẹn trước rất nhiều lần, mãi đến trưa nay mới sắp xếp được…”

Anh ta còn chưa nói xong, ngón tay Phó Cẩn Tập bỗng run lên, anh cảnh giác đóng máy tính xách tay lại và nói với giọng không vui: “Cậu vào phòng mà không biết gõ cửa à?”

“Tôi gõ rồi đấy chứ.” Mạc Phong ngẩng đầu lên, chớp mắt vài cái, ngơ ngác nhìn người đàn ông đang ngẩn tò te trước mặt.

Sau đó, anh ta liếc nhìn tài liệu đã được lật giở trên bàn, có vẻ như đã hiểu ra điều gì đó.

Chương 11
Tốt mã giẻ cùi sao?

Chỉ là, Phó Cẩn Tập lập tức thu lại vẻ mặt lạnh lùng, đứng dậy cầm áo khoác, giả vờ bình thản nói: "Chẳng phải cậu nói trưa nay có hẹn với Tổng Giám đốc Cao à? Sắp đến giờ rồi, đi đến chỗ hẹn luôn đi!"

Mạc Phong gật đầu, sau đó hai người một trước một sau đi ra cửa.

Họ vừa mới ra khỏi thang máy liền bắt gặp rất nhiều nữ nhân viên trẻ trong tập đoàn lén đưa mắt ngắm nhìn khuôn mặt hoàn mĩ của người đàn ông.

Dù sao, anh cũng mới từ nước ngoài trở về, rất nhiều người trong tập đoàn vẫn chưa quen mặt anh. Song, khí chất và sức cuốn hút của anh không hề tầm thường chút nào.

Bất cứ ai nhìn thấy anh cũng sẽ không kìm lòng được mà nhìn nhiều hơn. Phó Cẩn Tập đã quen với những ánh mắt này.

Anh lấy ra một chiếc khẩu trang y tế đeo lên mặt, che gần hết khuôn mặt, rồi ho nhẹ một tiếng, khiến mọi người đành phải cung kính giữ khoảng cách với anh, vô thức lùi lại, quan sát từ xa.

Sau khi hai người rời đi, có rất nhiều tin đồn trong tập đoàn.

"Các cô thấy rồi chứ, sếp Phó thật sự bị ốm, vừa rồi trông anh ấy yếu ớt quá."

"Đúng vậy, số phận thật trớ trêu. Cô nói xem, anh ấy đẹp trai là thế, hoàn hảo là thế. Vậy mà lại sắp…"

"Ừ, dù thế nào đi nữa thì anh ấy cũng rất nỗ lực, bệnh nặng như vậy mà vẫn kiên trì làm việc."

“Đàn ông kiểu này chỉ để ngắm thôi, nếu lấy anh ấy, có khi lại phải làm quả phụ đấy. Đúng là tốt mã giẻ cùi.”

“Được rồi, được rồi, mọi người giải tán đi!”

***

Mạc Phong vừa lái xe vừa liếc nhìn gương chiếu hậu, cất lời trêu đùa: “Anh Phó à, vừa rồi anh diễn cứ như thật ấy, anh có thể làm diễn viên được rồi đấy.”

Phó Cẩn Tập không đáp lời, chỉ cởi khẩu trang và nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Ánh mắt lạnh lùng nhuốm đầy ưu tư. Anh giả vờ bị bệnh, biến hình ảnh của mình thành một kẻ bệnh tật triền miên.

Anh làm vậy không chỉ để trốn tránh cuộc hôn nhân chính trị này, mà trong lòng anh còn có một điều không thể buông bỏ.

Đó là cô gái nhỏ đã cứu anh năm ấy, cô gái đã cho anh mạng sống, cũng chính cô đã động viên anh suốt quãng thời gian đó, cho anh dũng khí tiếp tục sống.

Năm ấy anh đã làm mất cô, bây giờ muốn đi tìm cô thì chẳng khác nào mò kim đáy bể. Không biết là cô đang ở đâu?

Trong lúc anh đang suy nghĩ mông lung, ngoài cửa sổ xe đột nhiên có một bóng dáng mảnh mai quen thuộc lọt vào tầm mắt.

Bên lề đường, cô gái xuống xe taxi, đi thẳng vào trung tâm mua sắm phía trước.

Phó Cẩn Tập không khỏi cười nhạt và lẩm bẩm: “Cái quái gì thế không biết, sao đi đến đâu cũng nhìn thấy cô ấy vậy…”

Anh còn chưa nói xong, bỗng nhiên lại nhìn thấy có người lén lút đi theo Lương Dĩ Chanh.

Trong lòng anh do dự đấu tranh vài giây, cuối cùng xuất phát từ bản năng lo lắng cho sự an nguy của cô gái, anh liền bảo Mạc Phong dừng xe, rồi xuống xe, vội vàng nói với anh ta: “Tôi còn có chút việc, anh tự mình đi đến chỗ hẹn với Tổng Giám đốc Cao đi.”

Nói đoạn, anh chẳng đếm xỉa đến sự gặng hỏi của anh ta, nhanh chóng bám theo anh chàng có hành vi lén lút đó, đi vào trung tâm mua sắm.

Mạc Phong cực chẳng đã, đành phải một mình tiếp tục đi đến chỗ

hẹn.

***

Lương Dĩ Chanh đã đến địa điểm mà Kiều Na Na gửi định vị tới. Cô liếc nhìn "cái đuôi" bám theo sau, nhưng không làm gì, mà bước vào nhà hàng.

Khi đến gần, cô nhìn thấy Kiều Na Na đang cụp mắt nhìn thực đơn trên máy tính bảng.

Chương 12
Đẹp không?

Kiều Na Na là một cô gái kỳ quặc. Hôm nay, cô ấy mặc chiếc áo khoác hầm hố, mái tóc xoăn nhẹ màu rượu vang buộc lệch sang một bên, toát ra vẻ nghịch ngợm cá tính.

"Na Na!" Lương Dĩ Chanh hớn hở gọi cô ấy.

Kiều Na Na liền đứng dậy, vẫy tay với cô: "Chanh ơi, ở đây!"

Lương Dĩ Chanh bước nhanh về phía Kiều Na Na, rồi ôm chầm lấy cô bạn, dụi đầu vào bờ vai thơm của cô ấy mà vui mừng đến phát khóc.

"Na Na à, mình nhớ cậu lắm."

"Nhớ cái quái gì chứ, không phải tuần trước chúng ta mới gặp nhau sao, mới có năm ngày thôi mà."

Kiều Na Na đẩy cô ra, cẩn thận quan sát cô một lượt, thấy cô mặc một chiếc áo nỉ có mũ bình thường, toát ra hơi thở thanh xuân.

Sau đó, cô ấy nâng hai má cô lên và véo nhẹ một cái.

"Ôi chao, sao lại có cảm giác sau khi Chanh nhà chúng ta mọc đuôi, càng ngày càng non mềm hơn, đáng yêu hơn thế này?"

Nhìn cô gái hoạt bát trước mặt, Lương Dĩ Chanh vui mừng không để đâu cho hết.

Kiếp trước chính cô là người khiến cô ấy gặp tai nạn xe cộ, may mà hiện giờ cô không sao, còn cô ấy vẫn bình an vô sự.

Kiều Na Na không biết suy nghĩ trong lòng Lương Dĩ Chanh, thấy

ánh mắt kỳ lạ của cô, cô ấy bèn duỗi một ngón tay ra, chỉ vào cô và nói: "Chanh chết tiệt, mau thành thật khai báo, chuyện cậu kết hôn là đang đùa bọn tớ có phải không?"

Lương Dĩ Chanh không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô ấy, mà chỉ kêu đói bụng.

Kiều Na Na bó tay hết cách, đành phải gọi phục vụ tới và gọi món.

Còn chàng trai lén lút bám theo Lương Dĩ Chanh đang cầm ống nhòm đứng ở cửa nhà hàng, nhìn trộm hai cô gái bên trong.

"Đẹp không?" Một giọng nói trầm khàn xen lẫn tức giận bất ngờ vang lên bên cạnh.

Chàng trai khẽ gật đầu, nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại.

Ngay sau đó, Phó Cẩn Tập liền giật lấy chiếc ống nhòm của cậu ta, cả giận nói: "Cậu có tin là nếu cậu còn dám tiếp tục lén lút nhìn trộm ở đây, tôi sẽ báo cảnh sát không?"

Chàng trai sợ run lên, vội vàng xua tay nói: "Tôi xin lỗi. Tôi... Tôi đi ngay đây."

"Còn không mau cút đi!" Phó Cẩn Tập sầm mặt, ra chiều định tẩn cậu ta một trận.

Sau khi cậu ta rời đi, anh mới chỉnh lại quần áo, giả vờ bình tĩnh, đi thẳng vào nhà hàng và ngồi vào bàn phía sau Lương Dĩ Chanh.

Chàng trai chạy trối chết, nhanh chóng lấy di động ra và gọi điện thoại, còn chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói đầy nôn nóng từ đầu dây bên kia vang lên: "Thế nào hả Ngố? Những tin đồn về Chanh có phải là thật hay không?"

Ngố bất đắc dĩ gãi đầu, đáp: "Anh Thất, em còn chưa nghe ngóng được gì cả, chỉ nhìn thấy chị Chanh và chị Na Na đang ngồi ăn với nhau trong nhà hàng. Em còn muốn tiếp tục nhìn cho rõ, thì lại bị một chú ngăn lại. Chú đó vừa nhìn đã biết là không phải hạng tầm thường."

"Ồ? Không tầm thường thế nào?" Người ở đầu dây bên kia hỏi ngược lại.

Ngố ngắc ngứ đáp: "À... Hơi đẹp trai, trông rất cao, khá hung dữ,

hơn nữa…”

Người ở đầu dây bên kia liền ngắt lời cậu ta: “Đừng nói nữa, tôi biết đó là ai rồi. Là anh trai của Na Na đã trở lại. Nếu đã như vậy, cậu cứ về trước đi!”

Trong nhà hàng, Kiều Na Na thấy các món ăn lần lượt được bưng lên, bèn đặt đũa xuống, khoanh tay trước ngực, và hỏi cô bạn thân của mình: “Lương Dĩ Chanh, bây giờ cậu có thể nói được rồi chứ. Rốt cuộc cậu đã kết hôn chưa? Anh ta là ai?”

Chương 13
Anh ấy tên là Phó Cẩn Tập

Lương Dĩ Chanh ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt giả vờ dữ tợn của cô bạn thân, khẽ gật đầu, trầm giọng đáp "Ừ" một tiếng.

"Người đàn ông đó là ai?" Kiều Na Na tiếp tục gặng hỏi.

Giây tiếp theo, Lương Dĩ Chanh trở nên thẹn thùng, hai gò má không khỏi đỏ bừng.

Một tay cô chống cằm, mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, kiêu ngạo đáp: "Anh ấy là người đàn ông dịu dàng nhất trên đời, đôi mắt rất quyến rũ, bàn tay ấm áp, giọng nói êm ái. Hơn nữa không bao giờ cáu giận với tớ."

"Anh ấy sẽ thắp đèn cho tớ trong đêm tối khi tớ không nhìn thấy gì. Mỗi khi đi ra ngoài, anh ấy sẽ luôn nắm tay tớ vì sợ tớ bị lạc và còn kể cho tớ nghe đủ màu sắc trên thế giới này..."

Trong lúc cô gái đang say sưa nói chuyện, Phó Cẩn Tập ngồi ở bàn phía sau cô, đã nghe thấy tất cả những gì cô nói.

Người đàn ông lắc đầu không tin, còn thầm nghĩ, người mà cô nói tới chắc chắn không phải là anh, chẳng lẽ cô cũng có người trong lòng rồi sao?

Trong lúc anh đang mải mê suy nghĩ, bàn ăn phía trước vang lên tiếng chửi mắng: "Lương Dĩ Chanh, đừng nói rằng người đó là tên khốn Cố Thất Lâm đấy nhé. Mặc dù cậu ta vẫn luôn thích cậu, nhưng tớ cảm thấy cậu ta không biết chăm sóc người khác đâu."

"Quả nhiên là trong lòng có người khác." Phó Cẩn Tập cười khẩy khi nghe thấy điều này.

Lương Dĩ Chanh thấy Kiều Na Na phản ứng dữ dội như vậy, bèn đưa tay kéo áo cô ấy, ra hiệu cho cô ấy bình tĩnh lại, sau đó nhìn xung quanh một lượt và cười ngượng ngùng.

Sau đó, cô lại nhìn Kiều Na Na, đưa hai tay ra khoác lấy cánh tay cô ấy, trầm giọng nói: "Người đó không phải Cố Thất Lâm."

"Thật sao? Vậy thì là ai?" Kiều Na Na mở to hai mắt đầy kinh ngạc.

Hàng mi của Lương Dĩ Chanh khẽ rung lên, hai má dường như càng đỏ hồng hơn. Cô dịu dàng nói: "Anh ấy có cái tên rất hay. Anh ấy tên là Phó Cẩn Tập. Chữ Cẩn trong 'du cẩn' (phẩm chất tốt đẹp). Chữ Tập trong 'học tập'."

Phó Cẩn Tập ngồi bàn phía sau bỗng khựng lại, tay run lên một cách mất tự nhiên, chiếc đũa trong tay suýt nữa thì rơi xuống.

Không hiểu sao trái tim anh đột nhiên thắt lại, rồi đập nhanh hơn mà không thể kiểm soát được.

Anh hít một hơi thật sâu, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy giọng nói đầy ngạc nhiên của Kiều Na Na: "Cái gì? Ma ốm của nhà họ Phó sao? Nghe nói anh ta mắc bệnh nan y, sắp…"

Nói đến đây, cô ấy liền dừng lại, cố ý đưa má lại gần Lương Dĩ Chanh hơn, nhỏ giọng thì thào: "Tớ nghe nói là anh ta chẳng sống được bao lâu nữa. Vả lại, anh ta lớn hơn cậu những sáu tuổi. Người ta đáng tuổi chú đấy. Cậu nghĩ gì mà lại gả cho anh ta vậy?"

"Làm gì đến sáu tuổi, anh ấy chỉ lớn hơn tớ năm tuổi rưỡi thôi. Sao có thể gọi là chú chứ, cùng lắm chỉ gọi bằng anh thôi." Lương Dĩ Chanh cười khẽ, nhẹ giọng phản bác

Nghe vậy, cơn giận của Kiều Na Na càng tăng lên, cô ấy dí trán cô một cái, và mắng: "Cậu có hâm không hả, Lương Dĩ Chanh? Tớ đang nói về vấn đề tuổi tác sao? Huống hồ, anh ta còn lớn tuổi hơn cả anh trai tớ, tại sao một con ma ốm như anh ta lại cưới được cậu, còn anh trai tớ thì lại không cơ chứ?"

Lương Dĩ Chanh lập tức buông tay ra, nghĩ đến kiếp trước, đúng là cô đã từng yêu thầm anh trai của Kiều Na Na.

Đáng tiếc là khi đó cô vẫn còn nhỏ, anh ta chỉ coi cô như em gái của mình.

Chương 14
Tình yêu đích thực

Sau khi trải qua một kiếp, trái tim cô đã hoàn toàn bị Phó Cẩn Tập chiếm giữ.

Nếu thích là sự đắm chìm nhất thời, thì tình yêu là chấp niệm đã ngấm vào máu cả đời.

Bây giờ, cô rất chắc chắn rằng tình yêu mình dành cho Phó Cẩn Tập là tình yêu đích thực, kéo dài hàng thế kỷ, tình yêu đã ăn sâu vào tận xương tủy. Cô cũng đã quên mất những rung động ngây ngô của kiếp trước từ lâu.

Huống hồ, việc bị mù hai mắt đối với một họa sĩ yêu thích màu sắc như cô, quả là sống không bằng chết.

Khi cô một lòng nghĩ đến cái chết, chính Phó Cẩn Tập đã ở bên động viên khích lệ, cho cô động lực để tiếp tục sống.

Về phần người cô đã từng thích năm đó, sau khi xảy ra tai nạn, anh ta chỉ biết trách móc cô đã làm hại em gái của mình, chưa bao giờ quan tâm đến sự sống chết của cô.

Chỉ cần nghĩ thôi cũng biết là khi đó, anh ta không hề có tình cảm với cô.

Nghĩ đến đây, cô mỉm cười, nói: “Na Na à, tớ rất rõ lựa chọn của mình, tớ sẽ sống thật hạnh phúc. Cậu có thể chúc phúc cho tớ không?”

“Nhưng…” Kiều Na Na còn chưa nói xong, điện thoại trên bàn ăn đột nhiên đổ chuông.

Cô ấy cầm điện thoại lên nhìn lướt qua, sắc mặt lập tức trở nên

xấu đi, sau đó vội vàng đứng dậy nói: "Chanh ơi, ngày mai đến trường rồi bọn mình nói chuyện tiếp nhé. Bố tớ về rồi. Bữa hôm nay để tớ mời. Tớ phải đi trước đây. Cậu về một mình không sao chứ?"

"Cậu cứ đi đi." Lương Dĩ Chanh phất tay với cô ấy, ý bảo rằng mình hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau khi Kiều Na Na rời đi, cô dựa lưng vào ghế, trầm giọng nói: "Mau ra đây đi, anh đi theo tôi suốt một đường rồi còn gì."

Nghe vậy, Phó Cẩn Tập thoáng sững sờ, rồi tự hỏi chẳng lẽ Lương Dĩ Chanh đang nói chuyện với anh sao?

Khi anh còn chưa kịp phản ứng, thì cánh tay bất ngờ bị nắm lấy, đồng thời lại nghe thấy giọng quát mắng của cô lần nữa: "Tôi đang nói anh đấy, rốt cuộc anh đi theo tôi làm gì?"

Phó Cẩn Tập liền quay đầu lại nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí giữa hai người rơi vào khoảng lặng.

Sau vài giây ngỡ ngàng, cô gái nhìn người đàn ông vậy mà lại là chồng của mình. Trong một thoáng ngẩn ngơ, bàn tay đang nắm lấy cánh tay anh khẽ run lên, cô đỏ bừng hai má, ấp úng nói: "Sao… Sao lại là anh? Sao anh lại ở đây?"

"Đúng lúc tôi đi ngang qua. Chuyện ngày hôm qua, cô Lương suy nghĩ thế nào?" Anh thản nhiên nói.

Nói đoạn, anh từ từ rút cánh tay ra khỏi tay cô, rồi ra hiệu bảo cô ngồi xuống, rót cho cô một cốc nước theo phép lịch sự và khuyên nhủ: "Cô Lương à, người bạn vừa nãy của cô nói đúng đấy. Tôi vừa nhiều tuổi, sức khỏe lại kém. Cô nên có sự lựa chọn tốt hơn."

Sắc mặt Lương Dĩ Chanh bỗng trở nên nặng nề, trái tim dường như bị khoét một lỗ lớn. Hóa ra anh đã nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện vừa rồi giữa cô và Kiều Na Na. Thì ra, đây mới là lời thật lòng của anh.

Tuy hiện giờ họ là hai người xa lạ, những lời này không hề mang tính xúc phạm, nhưng vẫn sẽ khiến cô tổn thương nghiêm trọng.

Trong lòng cô, người đàn ông trước mặt là tốt nhất.

Cô kìm nén sự khó chịu, vô thức đáp: "Không sao, tôi hoàn toàn không bận tâm đến những điều đó."

“Nhưng tôi thì lại có đấy. Tôi không nên làm lỡ dở lương duyên của cô. Cô nói xem có đúng không?”

Trong mắt anh thoáng xuất hiện một cảm xúc mơ hồ, sau đó anh duỗi tay ra, vỗ nhẹ vào mu bàn tay của cô, nhẹ giọng nói: “Nghe lời tôi, ngày mai chúng ta đi làm thủ tục ly hôn thôi!”

Chương 15
Một năm sau mới ly hôn sao?

Thấy cô im lặng, anh liền nói tiếp: "Tôi đồng ý với cô, tôi vẫn sẽ thay cô giải quyết chuyện của gia đình cô. Sau này, nếu cô không chê, chúng ta vẫn có thể làm bạn bè."

Có điều, Lương Dĩ Chanh chỉ cụp mắt nhìn tay anh, cảm nhận sự ấm áp từ người đàn ông này.

Tay anh vẫn ấm như kiếp trước, giọng nói cũng vẫn khiến người ta yên lòng.

Giây phút này, cô muốn nắm lấy tay anh biết bao, cứ nắm thật chặt như vậy mãi mãi, không bao giờ muốn buông ra.

Chỉ là, lời nói của anh vẫn khiến cô hơi tức giận. Họ chỉ mới kết hôn chưa được một ngày, thế mà anh đã khuyên cô lập tức ly hôn với anh.

Nếu chuyện này bị đồn ra ngoài thì bố cô, người thân của cô sẽ nghĩ gì về cô?

Nghĩ vậy, cô khẽ rút tay của mình ra, giả vờ bình thản cầm cốc nước lên uống một ngụm, cố kìm nén lửa giận trong lòng và nói: "Phó Cẩn Tập… Anh Phó này, không phải là chúng ta không thể ly hôn. Nhưng tôi có một điều kiện."

"Cô nói đi, điều kiện gì, chỉ cần cô chịu ly hôn với tôi, điều kiện gì tôi cũng đồng ý." Giọng nói của người đàn ông có chút mong đợi.

"Anh cũng biết là cha tôi đã già, không chịu được những cú sốc. Nếu bây giờ tôi ly hôn, chắc chắn bố tôi sẽ ngã bệnh cho xem."

Cô vừa nói vừa ngước đôi mắt ngây thơ vô tội lên, nước mắt

dường như đang liên tục trào dâng trong hốc mắt. Lúc này, cô đang trưng ra vẻ đáng thương, tha thiết nhìn anh.

"Vậy cô muốn làm thế nào?" Phó Cẩn Tập nhìn cô, bỗng động lòng trắc ẩn.

"Năm năm sau hãy ly hôn." Lương Dĩ Chanh đang nghĩ, nếu năm năm sau cô nhất định phải chết, vậy thì cô muốn đi cùng anh đến giây phút cuối cùng của cuộc đời mình.

Phó Cẩn Tập dứt khoát từ chối: "Không được, điều này tuyệt đối không được."

"Thế thì ba năm. Ba năm thôi cũng được." Cô gái nói với giọng thỏa hiệp.

"Ba năm cũng không được. Nhiều nhất là một năm thôi." Anh lắc đầu.

"Chốt nhé." Lương Dĩ Chanh mừng rỡ, vẻ buồn thương vừa rồi nhanh chóng biến mất.

Cô đứng dậy, đưa hai tay ra nắm chặt lấy tay anh.

Sau khi làm động tác bắt tay, cô cười tít mắt nói: "Chuyện này quyết định vậy nhé. Cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ kéo dài một năm. Anh yên tâm, sau một năm tôi sẽ chuyển đi. Nhưng trước đó, chúng ta vẫn phải tiếp tục duy trì mối quan hệ vợ chồng."

Nói xong, cô cầm điện thoại lên, hươ vài cái trước mặt anh: "Hi vọng anh có thể kết bạn qua WeChat với tôi. Tôi là Chanh, sau này mong anh Phó chỉ bảo nhiều hơn. À, không, mong ông xã chỉ bảo cho."

Sau đó, cô không đợi anh trả lời đã nhanh chóng xoay người, vội vã rời khỏi nhà hàng.

Cuối cùng, chỉ còn lại Phó Cẩn Tập ngồi ngây ra như phỗng mất một lúc, thậm chí còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Anh đã đồng ý với cô rằng một năm sau sẽ ly hôn sao?

Đây là anh đã trúng chiêu của cô, hay là tự mình nhảy xuống cái hố do cô đào sẵn vậy?

Huống hồ, vừa rồi làm sao cô biết số điện thoại của anh? Cô đã có sự chuẩn bị từ trước, ủ mưu đã lâu ư?

Tuy nhiên, khi anh kịp hiểu ra thì cô gái đó đã biến mất từ lâu.

Phó Cẩn Tập nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao Lương Dĩ Chanh cứ nhất quyết muốn ở bên anh đến thế.

Có điều, anh lại ngẩn người, nghĩ thầm dù sao cũng chỉ có một năm, coi như một năm này là tạm thời phối hợp với cô diễn một vở kịch đi.

Nghĩ vậy, trong lòng anh không còn băn khoăn nữa. Anh lấy điện thoại ra, chấp nhận thêm cô gái tên "Chanh" vào danh sách bạn bè.

Chương 16
Đối tượng yêu sớm là ai?

Vừa mới đồng ý kết bạn, cô gái đó liền gửi tin nhắn đến.

"Cảm ơn anh Phó đã thông cảm, trong một năm tới, tôi sẽ tuân thủ những điều khoản trong thỏa thuận vợ chồng. Hi vọng anh Phó cũng có thể tuân thủ.

P/s: Ông xã."

Phó Cẩn Tập chỉ khịt mũi, không trả lời tin nhắn của cô.

Sau vài giây, đầu ngón tay anh vẫn không kìm được mà nhấp vào ảnh đại diện của Lương Dĩ Chanh.

Hình đại diện của cô là một nhân vật hoạt hình, hình như là vẽ chính cô. Cô gái này trông khá ngố khi cười.

Sau đó, anh nhấp vào danh sách bạn bè của cô, nhưng nội dung này đã bị khóa.

Có điều, những bài đăng của cô đều là chia sẻ lại một số luận văn đại học và hoạt động của các trường tiểu học hi vọng, hầu như không có gì về cuộc sống riêng tư.

Phó Cẩn Tập đang cẩn thận lật xem từng bài đăng, bỗng nhiên kéo xuống bài đăng ba năm trước.

Anh thoáng kinh ngạc trong giây lát, đầu ngón tay cũng dừng lại, sau đó không kìm được mà nhấp vào bài đăng ấy.

Đó là một bức ảnh chụp một chiếc khăn quàng cổ của nam giới, kèm theo dòng chữ: Sự rung động buổi đầu gặp gỡ.

Phó Cẩn Tập nhìn dòng chữ hồi lâu, đây rõ ràng là một lời tỏ tình, không hiểu sao tim anh bỗng đau nhói. Các đốt ngón tay không tự chủ được mà nắm chặt điện thoại hơn, ánh mắt cũng dần dần tối đi.

Giây phút này, sâu trong lòng anh dâng lên sự tò mò và cảm giác khó chịu không thể giải thích được. Hiện giờ anh chỉ muốn biết, đối tượng yêu sớm của cô gái này là ai?

Anh thanh toán hóa đơn với tâm trạng nôn nóng, vội vàng rời khỏi nhà hàng. Tuy nhiên, Lương Dĩ Chanh không lập tức rời khỏi trung tâm mua sắm mà trốn trong một cửa hàng quần áo, nhìn Phó Cẩn Tập từ nhà hàng đi ra.

Cô nhìn theo bóng dáng cao lớn của người đàn ông đang chậm rãi đi vào thang máy. Tâm trạng lúc này vừa kinh ngạc vừa vui mừng, phấn khích đến mức giậm chân. Ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn vào màn hình di động, xem WeChat của anh.

Tất nhiên là cô vẫn nhớ rõ số điện thoại của Phó Cẩn Tập, hơn nữa còn khắc sâu trong tâm trí, thuộc làu làu từ lâu.

Trong lúc cô vẫn đang mê mẩn nhìn theo bóng lưng của người đàn ông rời đi, nhân viên trong cửa hàng quần áo đột nhiên đi tới vỗ vai cô và nói với giọng không vui: "Thưa cô, từ nãy đến giờ cô cứ lén lén lút lút ở đây, rốt cuộc cô đang làm gì vậy?"

Lương Dĩ Chanh lập tức bừng tỉnh, đưa tay vuốt tóc, rồi hắng giọng nói: "Đương nhiên là tôi đến để mua quần áo rồi. Cô đóng gói hết các mẫu trang phục mới ra mùa này cho tôi. Hôm nay chị đây đang vui."

Nhân viên phục vụ liền thay đổi thái độ, cúi đầu cung kính nói: "Vâng, vâng. Mời cô đi theo tôi sang bên này. Ôi, cô vừa bước vào là tôi đã thấy cô có khí chất không hề tầm thường chút nào. Quả là xinh đẹp như tiên giáng trần."

Lương Dĩ Chanh kiêu ngạo sải bước vào phòng VIP, hôm nay tâm trạng cô đang tốt, nên thỏa sức mua sắm một phen.

Cứ như vậy, cô gái xách theo túi lớn túi nhỏ ra khỏi trung tâm mua sắm, chuẩn bị về nhà, nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì tên Ngố bám theo cô lúc nãy đã lại nhìn thấy cô.

Cậu ta đeo chiếc cặp sách màu đen, vừa nhìn thấy cô liền bỏ ống nhòm vào trong cặp sách, ân cần nói: "Chị Chanh ơi, để em cầm

cho.”

Lương Dĩ Chanh vác tất cả những chiếc túi đang cầm lên vai, dửng dưng nói: “Không cần, cậu có việc gì thì nói đi. Cố Thất Lâm bảo cậu đến tìm tôi à?”

Chương 17
Đợi anh về

Ngố ấp úng mãi mà không nói nên lời, một lát sau mới nhỏ giọng nói: "Anh Thất hỏi chị là ngày mai chị có đến trường không?"

Lương Dĩ Chanh gật đầu với cậu ta: "Cậu hãy nói với cậu ta rằng, chăm chỉ học hành vào, đừng suốt ngày làm những chuyện không đâu nữa. Ngày mai gặp lại ở trường nhé. Tạm biệt."

Sau đó, không đợi Ngố trả lời, cô đã xách những túi đồ bước ra khỏi trung tâm thương mại.

Có điều, sau khi nhận được câu trả lời của cô, Ngố hớn hở gọi điện thoại cho Cố Thất Lâm, báo với anh ta rằng Lương Dĩ Chanh sẽ đến trường vào ngày mai như đã hẹn. Cố Thất Lâm chỉ chờ có vậy, lập tức nói: "Được, cứ tiến hành theo kế hoạch."

***

Phó Cẩn Tập trở lại phòng làm việc, bắt đầu liên tục tra cứu thông tin về Lương Dĩ Chanh.

Ngay cả bản thân anh cũng không hiểu vì sao mình lại có hành động điên rồ như vậy.

Đúng lúc này, điện thoại di động của anh chợt rung lên, màn hình hiển thị cuộc gọi đến của Mạc Phong.

Anh cầm lấy điện thoại, nhấp vào nút trả lời, không đợi người ở đầu dây bên kia lên tiếng, anh đã mở miệng trước: "Mạc Phong, cậu gọi đến đúng lúc lắm. Cậu hãy giúp tôi điều tra một việc. Ba năm trước, người đàn ông mà Lương Dĩ Chanh thích là ai?"

Mạc Phong thoáng giật mình, lại cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung đến nơi. Đến nước này mà cậu chủ của mình vẫn bình tĩnh như không. Anh ta bèn nói với giọng bó tay hết cách: "Anh Phó à, vừa rồi không phải anh vì cô Lương mà lỡ hẹn với Tổng Giám đốc Cao chứ? Chẳng phải anh không có hứng thú với cô ấy còn gì."

"Mà, anh không biết hôm nay Tổng Giám đốc Cao đã tức giận thế nào đâu. Anh cho ông ta "leo cây" khiến ông ta giận lắm đấy. Ông ta còn nói rằng năm đó ông cụ Phó còn phải nể mặt ông ta phần nào. Tóm lại, ông ta nói khó nghe lắm."

Phó Cẩn Tập vẫn thản nhiên như thường, chỉ hơi nhíu mày, đáp: "Ông nội tôi rất thân với ông ta chứ tôi có thân với ông ta đâu? Ông ta cũng biết là từ trước đến giờ sức khỏe của tôi vốn không tốt, không thể tham gia những dịp như vậy. Cậu đến đó là đã nể mặt ông ta lắm rồi."

"Nhưng mà..." Mạc Phong còn chưa nói xong, Phó Cẩn Tập đã lại ngắt lời anh ta lần nữa: "Được rồi, cậu mau trở về đi. Tôi còn có việc muốn giao cho cậu đây."

Dứt lời, anh liền cúp máy.

Mạc Phong ở đầu dây bên kia khẽ thở dài: "Đúng là tùy hứng, lại còn nói là không có hứng thú với cô Lương. Tôi thấy hôm nay anh đã bị hớp hồn rồi đấy thôi."

Cực chẳng đã, anh ta đành phải ảo não lái xe trở lại Tập đoàn Phó thị.

Trong suốt buổi chiều hôm nay, gần như tất cả công việc trong công ty của anh ta đều được gác lại một bên, chỉ có một nhiệm vụ là kiểm tra tất cả thông tin về những người đàn ông bên cạnh Lương Dĩ Chanh một lượt.

Ngặt nỗi, xung quanh cô có rất nhiều khác giới, nên nhất thời không thể điều tra được hết.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, sau khi về nhà, Lương Dĩ Chanh cũng bận rộn suốt buổi chiều, mải mê nghiên cứu công thức nấu ăn.

Cô nghĩ rằng ít nhất khi anh trở về, cô cũng phải nấu được một bát mì cà chua trứng.

Tuy nhiên, cô loay hoay cả buổi chiều, cuối cùng vẫn thất bại. Căn bếp sạch sẽ và ngăn nắp lại bị làm bừa bộn hết cả lên.

Lương Dĩ Chanh từ bỏ ý định nấu ăn, vội vàng dọn dẹp phòng bếp một lượt trước khi Phó Cẩn Tập về.

Dọn dẹp xong, cô ngồi trong phòng ăn nhìn bầu trời bên ngoài đang tối dần. Mùa đông nên trời tối nhanh hơn.

Một tay cô chống cằm, tay kia gõ nhẹ lên mặt bàn. Hóa ra cảm giác chờ đợi một người lại khó chịu như vậy.

Thế rồi, cô nằm bò ra bàn ăn, thiếp đi lúc nào không hay.

Chương 18
Cô không cần phải chờ tôi

8 giờ tối, có tiếng bấm mật khẩu ngoài cửa, sau đó, người đàn ông mở cửa bước vào, nhìn thấy phòng ăn vẫn để đèn mở, còn có một cô gái vẫn còn mặc tạp dề và nằm bò ra bàn. Anh lặng lẽ đi tới gần.

Anh nhìn cô thật kỹ, thầm nghĩ, rõ ràng là cô gái ngốc nghếch này không biết nấu ăn, là một cô chiêu không cần phải lo nghĩ đến cơm ăn áo mặc, nhưng vẫn hạ mình làm những việc của người hầu. Cô chỉ đang diễn trò, hay đây là hành động xuất phát từ trái tim?

Anh càng lúc càng không hiểu, rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của cô?

Khi anh còn đang ngẩn ngơ, trên môi cô gái chợt xuất hiện một nụ cười ngọt ngào, đồng thời có tiếng thì thầm nói mớ: "Ông xã, hôm nay em nấu mì trứng đấy, hi hi."

Mặc dù giọng cô rất nhỏ và không rõ ràng, nhưng Phó Cẩn Tập vẫn nghe thấy. Anh trộm nghĩ, hình như vẫn chưa ăn tối thì phải.

Kỳ lạ thay, vậy mà anh lại vô thức bước vào bếp, liếc nhìn những nguyên liệu mà cô đã chuẩn bị trước đó, cùng với những sản phẩm hỏng trong thùng rác.

Anh khẽ lắc đầu, sau đó bận rộn trong bếp một hồi, rồi bưng một bát mì trứng trở lại phòng ăn.

Anh không đánh thức cô gái đang ngủ say, chỉ đặt bát mì trước mặt cô.

Có điều, Lương Dĩ Chanh mơ màng ngửi thấy một mùi thơm

trong giấc mơ. Cô gái thính mũi hít hà vài lần, cảm thấy bụng đói cồn cào, thế là hoàn toàn tỉnh giấc, mở bừng mắt ra, rặng mi dài khẽ rung lên. Tầm mắt mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng.

Đập vào mắt cô là bát mì trứng nóng hổi, và khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông.

Phó Cẩn Tập đang ngồi bên cạnh, nhìn xuống màn hình điện thoại, góc nghiêng khuôn mặt anh toát lên vẻ quyến rũ dưới ánh sáng lập lòe của màn hình điện thoại.

Lương Dĩ Chanh ngẩn ngơ nhìn anh hai giây, rồi ngẩng đầu lên, cố gắng ngồi thẳng dậy.

Cô bỗng cảm thấy cánh tay tê dại, hóa ra là do cô nằm bò ra bàn quá lâu, nên cánh tay không chịu nghe theo sự sai bảo của trí não.

Cô duỗi tay còn lại ra, khẽ véo cánh tay tê mỏi của mình, nhẹ giọng hỏi: "Anh Phó, đây là anh nấu cho tôi sao?"

Phó Cẩn Tập quay sang nhìn cô, nhìn thấy má cô đã nổi lên một vệt đỏ do nằm gục lên bàn quá lâu.

Không biết cô đã nằm đây đợi anh bao lâu, trông cô lúc này thật khiến người ta xót xa. Anh im lặng giây lát rồi mới thong thả nói: "Thật ra, cô không cần phải chờ tôi đâu."

Nói đoạn, anh đẩy bát mì một bên đến trước mặt cô, và nói: "Ngốc quá, tự mình không biết nấu bữa tối, chẳng lẽ còn không biết gọi đồ ăn sao?"

Lương Dĩ Chanh chỉ cười ngượng nghịu, đáp: "Vừa rồi không biết thế nào mà lại ngủ quên mất. Anh đã ăn tối chưa?"

Nói xong, cô cầm đũa lên, vùi đầu ăn mì, vừa ăn một miếng liền cảm thấy mùi vị giống hệt mùi vị món ăn mà người hầu đã nấu ở kiếp trước.

Nói một cách chính xác là khi đó, Phó Cẩn Tập đã che giấu sự thật. Thật ra, phần lớn thời gian anh đều chủ động nấu ăn cho cô.

Có điều, anh sợ cô lo lắng nên đã nói dối là do người hầu nấu. Cô sẽ không bao giờ quên mùi vị này, cô thật sự rất nhớ nó.

Thấy cô thoáng sững sờ, Phó Cẩn Tập bất giác cất tiếng hỏi: "Sao thế, không ngon à?"

Chương 19
Chỉ là một bát mì mà thôi

Nghe vậy, Lương Dĩ Chạnh lại vùi đầu ăn thêm vài miếng, lúng búng nói: "Không, ngon lắm, cảm ơn anh."

"Vậy thì tốt rồi, ăn xong cô tự dọn dẹp nhé. Về sau không cần phải chờ tôi nữa."

Nói đoạn, anh đứng dậy, thản nhiên rời khỏi phòng ăn, đi lên lầu. Lên đến tầng hai, anh đứng lại liếc nhìn cô một cái, rồi khịt mũi nói: "Sao nhìn thế nào cũng cảm thấy ngốc thế nhỉ. Chỉ là một bát mì thôi mà hài lòng đến vậy sao?"

Sau khi anh bước vào phòng ngủ, Lương Dĩ Chanh ở tầng dưới chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa của anh.

Cô ngước mắt lên thoáng nhìn trong giây lát, rồi lại nhìn ngôi nhà trống vắng lạnh lẽo, trong lòng dâng lên một nỗi buồn man mác.

Cô tự hỏi không biết đến khi nào thì ngôi nhà này mới có thể khôi phục cảnh tượng cười nói vui vẻ ở kiếp trước, khi nào thì người đàn ông đó mới yêu cô, dù chỉ là một chút thôi.

Sau đó, cô thu dọn bát đũa rồi trở về phòng với tâm trạng nặng nề.

Đêm nay, trong phòng ngủ của hai người, hai trái tim thấp thỏm đập nhanh hơn.

Người đàn ông vẫn bực bội, sau khi tắm rửa, anh cứ trằn trọc trên giường mãi. Đây quả thực là lần đầu tiên có người đợi anh về.

Trước đây, thậm chí từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ cảm nhận được cái gọi là tình cảm gia đình, nên đã quen với cô đơn. Nỗi trống trải trong tim dường như đang dần dần bị bào mòn bởi bóng

hình cô gái đó.

Trong một căn phòng khác, Lương Dĩ Chanh lại mở cuốn sổ nhật ký và viết thêm một dòng khác.

“Ngày mùng 1 tháng Mười Hai, hôm nay ông xã chủ động nấu mì cho tôi, bát mì thật sự rất ngon.”

***

Sáng hôm sau, Lương Dĩ Chanh phải trở lại trường học nên dậy sớm, sửa soạn sách vở.

Hôm nay, cô không đợi Phó Cẩn Tập xuống lầu, chỉ pha cho anh một tách cà phê mà anh thích uống trước khi anh sắp sửa đi xuống.

Sau đó, cô để lại mảnh giấy nhắn rồi đi ra ngoài.

Cô không lái bất cứ chiếc xe nào trong ga ra, mà tự mình bắt taxi bên đường.

Sáng sớm, giao thông tắc nghẽn, nếu là lúc bình thường chỉ mất mười lăm phút, nhưng hôm nay cô phải mất bốn mươi phút mới đến nơi.

Lương Dĩ Chanh xuống xe, đứng trước cổng trường Đại học Thanh Hoa, ngước mắt nhìn ngôi trường đã xa cách năm năm.

Kiếp trước, cô đã phải sống trong bóng tối suốt năm năm trời. Hôm nay trở lại trường, nhìn thấy từng cái cây ngọn cỏ, trong lòng cô chợt cảm thấy ấm áp lạ thường.

Sáng mùa đông, sương mù giăng đầy, đột nhiên có cơn gió lạnh thổi qua. Lương Dĩ Chanh khép kín vạt áo khoác, rùng mình một cái.

Lúc này, các sinh viên nam nữ ra vào đều cầm một bông hồng, sau đó lần lượt đưa cho cô, niềm nở chào hỏi.

“Chị, chào buổi sáng.”

“Chị ơi, bộ quần áo chị mặc hôm nay trông rất đẹp.”

“Chị à, hôm nay cũng phải vui vẻ đấy nhé.”

“Cố lên, chị!”

Lương Dĩ Chanh ngơ ngác trước sự nhiệt tình của họ trong giây lát, mặc dù bình thường cũng có người tặng quà cho cô, nhưng cô chưa thấy mọi người tặng hoa hồng cho mình thế này bao giờ. Chẳng lẽ hôm nay là ngày lễ gì sao?

Cô bối rối nở nụ cười đáp lại họ.

Bỗng nhiên có một chiếc Ferrari LaFerrari màu đỏ dừng lại bên cạnh cô. Cô gái trên xe đeo cặp kính râm màu đen, khom người bước xuống xe.

Chương 20
Nữ chính đã tới rồi

Cô ấy phấn khởi đi tới, nắm lấy cổ tay cô và trêu đùa: "Chanh à, sao vừa nãy tớ lại nhìn thấy cậu một mình ngồi xe taxi đến trường. Ông xã quốc dân của cậu không đưa cậu đi à?"

"Không, đừng nói với giọng chua lòm thế chứ. Chẳng qua là tớ không đợi anh ấy đấy thôi." Lương Dĩ Chanh đẩy tay cô bạn ra, nhỏ giọng nói.

Kiều Na Na khóa cửa xe, rồi theo cô đi vào trường, vẫn không từ bỏ trêu chọc: "Cưng à, cậu có muốn tớ đến đón cậu mỗi sáng không?"

Nói rồi, cô ấy nhìn những bông hồng trong tay bạn thân của mình, kinh ngạc hỏi: "Cái gì thế này?"

"Cậu không cần phải đến đón tớ đâu. Nếu cậu thích hoa này thì cho cậu đấy. Vừa rồi các em khóa dưới tặng tớ." Lương Dĩ Chanh nói, và đưa hoa hồng cho Kiều Na Na, rồi lại cười nói: "Mà, làm sao cậu biết chuyện tớ đã kết hôn?"

"Thật ra..." Kiều Na Na còn chưa nói xong, sân thể thao trong trường đã náo loạn cả lên, rất nhiều sinh viên nhao nhao chạy về phía đó.

Kiều Na Na cũng kéo Lương Dĩ Chanh đi hóng chuyện. Cô ấy là một cô gái rất hoạt bát, còn Lương Dĩ Chanh thì lại không muốn tham gia những chuyện như này.

Tuy nhiên, cô vẫn bị bạn thân của mình mạnh mẽ kéo đi. Khi đến gần sân thể thao, hình như còn có ai đó đang gọi tên "Lương Dĩ Chanh".

Kiều Na Na cười nói với cô: "Chanh à, có vẻ như họ đang tìm cậu

đấy, chúng ta đến xem đi."

Thấy cô đi tới, mọi người liền nhường đường cho cô, còn ghé tai nhau thì thầm "Nữ chính đến rồi" .

Lương Dĩ Chanh ngơ ngác không hiểu họ đang làm gì. Cô vừa đi đến giữa sân thể thao đã thấy những cánh hoa hồng xếp thành hình trái tim trên sân cỏ.

Trong lúc cô vẫn đang sửng sốt thì đột nhiên có vô số quả bóng bay đầy màu sắc từ từ bay lên bầu trời.

Lương Dĩ Chanh ngẩng mặt nhìn chằm chằm vào những quả bóng bay rực rỡ, bỗng chốc cảm thấy cả thế giới đều ngập tràn sự lãng mạn.

Cô tần ngần đứng nhìn hồi lâu, bởi vì không biết đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy những màu sắc sặc sỡ, những quả bóng bay đang nhảy múa này.

Đúng lúc đó, một chàng trai từ bên kia sân xuất hiện. Anh ta mặc áo khoác trắng, trên tay ôm một bó hoa hồng đỏ thật lớn, sải bước đi về phía cô.

Sự xuất hiện của anh chàng này khiến quần chúng sôi trào. Lí do không có gì khác, chỉ vì anh ta rất đẹp trai.

Mái tóc đen được tẩy và nhuộm vài sợi màu lam sẫm, chiếc khuyên tai nhỏ màu trắng bạc chìm giữa những sợi tóc, thấp thoáng dưới ánh sáng, da dẻ trắng trẻo đến độ ngay cả nữ giới cũng phải ghen tị, nụ cười phóng khoáng, ngạo nghễ nở trên môi.

Chàng trai có vóc người cao ráo cân đối, vẻ ngoài vô cùng cuốn hút. Anh ta là Cố Thất Lâm, chàng sinh viên vừa điển trai vừa học giỏi được toàn thể nữ sinh Đại học Thanh Hoa công nhận.

Giữa những tiếng la hét trầm thấp xung quanh, Lương Dĩ Chanh từ từ quay đầu lại, cảnh giác nhìn chằm chằm vào chàng trai trước mặt mình.

Cô giơ tay ra hiệu cho anh ta đừng tới gần, và quát lớn: "Cố Thất Lâm! Có gì muốn nói thì cứ đứng đó nói đi."

Có điều, chàng trai dường như không hề nghe thấy lời cảnh báo của cô mà vẫn từng bước tiến lại gần.

Chương 21
Vị chanh

Anh ta vươn tay muốn ôm lấy bờ vai thơm của cô gái, và cười nhẹ: "Chanh à, màn tỏ tình mà mình chuẩn bị cho cậu ngày hôm nay thế nào, cậu có thích không?"

Lương Dĩ Chanh lặng lẽ tránh bàn tay của chàng trai, đồng thời trừng mắt nhìn anh ta một cái, lạnh lùng nói: "Chẳng thế nào cả."

Dứt lời, cô xoay người nện bước rời đi.

Thấy thế, trong mắt Cố Thất Lâm lóe lên vẻ thất vọng, anh ta hét lên với bóng lưng cô bằng giọng run rẩy: "Lương Dĩ Chanh, anh thích em. Cố Thất Lâm anh rất nghiêm túc với em. Chúng ta quen nhau tám năm, anh thích em tròn tám năm. Chỉ cần em quay đầu lại nhìn anh, anh sẽ luôn ở phía sau em."

Lương Dĩ Chanh khựng lại, đứng yên tại chỗ trong giây lát. Cô không quay đầu lại, càng không dám quay đầu lại.

"Thế nào?" Giọng nói của Cố Thất Lâm như muốn xác nhận lần nữa.

Các sinh viên ồn ào xung quanh đột nhiên vỗ tay không ngớt, mọi người đồng thanh nói: "Yêu nhau đi, yêu nhau đi!"

Sự huyên náo này như thể đang ghim chặt cơ thể của Lương Dĩ Chanh không thể cử động.

Cô muốn rời đi, nhưng lại không thể cất bước. Cố Thất Lâm quả thật đã lớn lên cùng cô, mặc dù anh ta sinh sau cô vài ngày.

Nhiều khi, anh ta rất nghĩa khí, mặc dù hay bốc đồng, nhưng lòng dạ không xấu. Đôi khi tính anh ta cũng rất trẻ con.

Tuy nhiên, Lương Dĩ Chanh chắc chắn rằng đó không phải là tình yêu. Cô chỉ coi anh ta như một người bạn hoặc một cậu em hàng xóm mà thôi.

Họ có thể có bất cứ mối quan hệ nào, nhưng tuyệt đối không phải là vợ chồng.

Trong lúc cô đang ngẩn người, Cố Thất Lâm ở phía sau tiến lên vài bước, lấy từ trong túi áo ra một cây kẹo que, nhẹ nhàng nhét vào tay cô và cất giọng nói buồn bã: "Cho cậu, vị chanh đấy. Cậu đừng vội trả lời mình, mình sẵn lòng chờ cậu."

Lương Dĩ Chanh cầm cây kẹo mút, dường như có một vài ký ức trong quá khứ hiện lên trong đầu.

Thật ra, cô không muốn làm tổn thương Cố Thất Lâm, nhưng ở đây đông người phức tạp, cô không tiện từ chối anh ta tại đây.

Lương Dĩ Chanh suy nghĩ một lúc, rồi kéo cánh tay Cố Thất Lâm, nói với giọng ngụ ý ra lệnh: "Cậu đi với tôi."

Cứ như vậy, hai người một trước một sau đi lướt qua đám đông, rời khỏi sân thể thao.

Song, không ai để ý thấy có một bóng người lẫn trong đám đông đã nhìn thấy hết những gì vừa xảy ra.

Người nọ nở nụ cười tà ác lạnh lùng, hừ mũi một tiếng, rồi xoay người rời khỏi đó.

Màn tỏ tình tuyệt vời trong Đại học Thanh Hoa sáng nay đã được các sinh viên đăng tải lên mạng. Dù sao Lương Dĩ Chanh và Cố Thất Lâm đều là những nhân vật có tầm ảnh hưởng trong trường.

Tốc độ lan truyền trên mạng cực nhanh, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, video đã lọt vào top được tìm kiếm nhiều nhất. Mọi người đã công nhân hai người họ là một cặp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đoạn video này đã được gửi đến người nào đó. Mạc Phong là người phát hiện đầu tiên, anh ta còn tưởng rằng đối tượng yêu sớm ba năm trước của cô Lương chính là Cố Thất Lâm.

Nhưng sau khi anh ta chuyển tiếp đoạn video cho người nào đó, anh lại không có phản ứng gì.

Mạc Phong không hiểu tại sao cậu chủ của mình xem xong video vẫn bình tĩnh như vậy. Không biết ngày hôm qua là ai đã nóng lòng giục anh ta điều tra chuyện này.

Thật kỳ lạ khi trong phòng làm việc của anh không có động tĩnh gì.

Chương 22
Đi đến gần Đại học Thanh Hoa

Một lúc lâu sau, Mạc Phong đứng trước cửa phòng làm việc của Phó Cẩn Tập lo lắng nhìn xung quanh.

Quả nhiên sau đó, anh bước ra ngoài, vừa vội vàng mặc áo khoác vừa đanh giọng nói với anh ta: "Cậu đi ra ngoài với tôi một lát."

"Vâng. Anh Phó, anh định đi đập cho tên oắt chỉ được cái mã ngoài đó một trận sao?" Mạc Phong dò hỏi.

Phó Cẩn Tập đi lướt qua anh ta, tỉnh bơ nói: "Đi ăn cơm!"

Mạc Phong cụp mắt nhìn đồng hồ đeo tay. Bây giờ mới hơn mười một giờ trưa mà đã đi ăn cơm à? Hơi sớm thì phải?

Tuy nhiên, khi anh ta lấy lại tinh thần thì người đàn ông đó đã đi xa. Anh ta thoáng sững sờ, sau đó lật đật đi theo và hỏi: "Đi ăn ở đâu ạ?"

Phó Cẩn Tập hắng giọng, rồi thản nhiên đáp: "Khụ, nghe nói quán ăn gần trường học có giá cả rất phải chăng."

Mạc Phong dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng vẫn muốn thăm dò tâm tư của sếp lớn nhà mình.

Vì thế, sau khi hai người lên xe, anh ta không lái thẳng đến Đại học Thanh Hoa mà cố tình đi loanh quanh vài trường đại học khác.

Nhưng anh ta dừng ở đây cũng không được, dừng ở đó cũng không xong, cứ như vậy gần bốn mươi phút.

Người đàn ông ngồi ở ghế sau dường như đã mất kiên nhẫn, anh

đưa ngón tay day hai đầu chân mày, cất giọng trách mắng: “Mạc Phong! Tôi thấy cậu đang cố ý, có phải không?”

“À, anh Phó nói gì vậy?” Mạc Phong dừng xe bên đường, gãi đầu, giả vờ ngây ngô hỏi.

Thái độ của anh ta càng khiến Phó Cẩn Tập bực bội hơn. Ánh mắt anh lóe lên vẻ lạnh lùng, giọng điệu thêm phần khó chịu: “Đi đến khu vực gần Đại học Thanh Hoa đi.”

“Anh nói sớm có phải xong rồi không.” Mạc Phong lẩm bẩm. Nhưng lúc này, Phó Cẩn Tập không chú ý tới điều đó.

Ngay sau đấy, Mạc Phong đánh tay lái, cho xe chạy thẳng đến Đại học Thanh Hoa.

Khoảng mười lăm phút sau, họ đã tới nơi. Phó Cẩn Tập bước ra khỏi xe, nhưng anh không đi thẳng về phía trường học, mà tìm đến quán ăn Lương Dĩ Chanh thường lui tới dựa theo những gì ghi trong hồ sơ thông tin về cô.

Anh bước vào quán, vô thức gọi những món mà cô thích ăn, rồi bảo chủ quán đóng gói lại.

Có điều, chủ quán vừa nhìn đã nhận ra đây là những món mà Lương Dĩ Chanh thích. Sau khi đóng gói cẩn thận, ông ta nhiệt tình hỏi vị khách nam: “Anh à, chắc anh mang bữa trưa đến cho sinh viên Lương, sinh viên xuất sắc của Đại học Thanh Hoa, đúng không?”

Phó Cẩn Tập thoáng sửng sốt, thầm nghĩ sinh viên xuất sắc họ Lương mà chủ quán vừa nói là Lương Dĩ Chanh sao? Cô nổi tiếng đến mức ngay cả chủ quán cũng nhớ sở thích của cô ư?

Anh ngẫm nghĩ một lát rồi khẽ gật đầu, nói: “Vâng. Ông biết cô ấy sao?”

Chủ quán càng thêm nhiệt tình với anh, còn bật cười nói: “Ha ha, đương nhiên là tôi biết cô ấy rồi. Mọi người quanh đây đều biết cô ấy. Tiểu Lương ấy à, cô ấy thường xuyên cùng bạn trai tới đây. Họ đều là khách quen của tôi. Cô ấy vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, còn hướng dẫn thằng cháu ngốc nghếch nhà tôi làm bài tập về nhà đấy.”

Nói đoạn, ông chủ quan sát người đàn ông trước mặt một lượt, rồi mới nói tiếp: “Tôi trông anh khá lạ, tướng mạo lại xuất chúng, anh

là anh trai của cô ấy hả?”

Chương 23
Một người ngưỡng mộ

Sắc mặt Phó Cẩn Tập bỗng chốc trở nên sầm sì, anh đột ngột xoay người lại, lớn giọng nói với trợ lí của mình đang ngồi ở một bên: "Mạc Phong, tính tiền đi!"

Dứt lời, anh phất tay đi ra ngoài. Chủ quán đưa đồ ăn đã đóng gói sẵn trên bàn cho Mạc Phong, thấp giọng hỏi: "Sao anh ta thô lỗ thế, vừa rồi tôi đã nói gì sai à?"

Mạc Phong vội vàng thanh toán tiền, nhỏ giọng nói với ông ta: "Đương nhiên là bác đã nói sai rồi, anh ấy mới là người yêu của cô Lương đấy."

Chủ quán ngẩn người, lập tức im bặt.

Sau khi ra khỏi quán, tâm trạng của Phó Cẩn Tập vẫn chẳng khá hơn chút nào. Anh đứng bên đường, có thể thấp thoáng nhìn thấy trường học phía đối diện.

Anh cũng không biết mình đang làm gì, càng không hiểu vì sao lại cảm thấy cực kỳ khó chịu khi nghe ông chủ quán nói như vậy.

Trong lúc anh còn đang mải mê suy nghĩ, Mạc Phong đã xách theo đồ ăn đi tới, và trông thấy anh vẫn đang nhìn chăm chăm về phía đối diện.

Anh ta cũng biết rằng nếu muốn Phó Cẩn Tập hạ mình đi đưa bữa trưa cho Lương Dĩ Chanh thì chắc chắn là điều không thể.

Huống hồ, những gì chủ quán vừa nói đã động đến "vảy ngược" của anh.

Để tránh ông chủ trẻ của mình cáu giận sẽ vứt luôn đồ ăn, anh ta

bỗng nảy ra một ý, nhân lúc đèn xanh trước mặt còn vài giây, anh ta nhanh chóng băng qua đường theo phần đường dành cho người đi bộ, rồi quay người vẫy tay với Phó Cẩn Tập: "Anh Phó ơi, anh cứ ở đây chờ tôi nhé. Tôi đi một lát rồi trở lại ngay."

"Cậu quay lại đây cho tôi! Không được đi đến đó!" Thấy anh ta lo chuyện bao đồng, người đàn ông liền ra lệnh.

Tuy nhiên, Mạc Phong làm như không nghe thấy lời anh nói, nhất quyết băng qua đường, vừa nhìn xuống bữa trưa trên tay, vừa lẩm bẩm nói: "Đã mua rồi mà không đưa thì tiếc lắm. Rõ ràng là thích người ta chết đi được lại còn giả vờ. Làm tôi còn chưa được ăn trưa đây này. Tôi cũng khổ lắm chứ."

Anh ta ca cẩm suốt dọc đường cho đến tận cổng trường. Có điều, lúc này anh ta mới nhận ra là mình không có phương thức liên lạc với Lương Dĩ Chanh.

Không còn cách nào khác, anh ta đành phải đưa phần cơm trưa cho một sinh viên xa lạ, nhờ cậu ta chuyển tận tay Lương Dĩ Chanh và nhắn rằng người gửi là Mạc Phong.

Tuy nhiên, khi anh ta trở lại bên cạnh Phó Cẩn Tập một lần nữa, người đàn ông này chỉ đưa tay về phía anh ta, lạnh nhạt nói: "Chìa khóa xe."

Mạc Phong đành phải đưa chìa khóa xe cho anh và giải thích: "Anh Phó à, tôi không nói là đồ ăn do anh gửi mà. Tôi chỉ nói là của một người ái mộ..."

Anh ta còn chưa nói xong, Phó Cẩn Tập đã không muốn nghe tiếp nữa, lập tức ngồi lên xe, lái xe đi.

Mạc Phong đứng ngây ra như phỗng, bất đắc dĩ liếc nhìn trường đại học đối diện, lại nhìn xung quanh một lượt. Suy cho cùng, anh ta lại làm sai. Sao anh ta cứ cảm thấy mình không phải là con người thế nhỉ?

***

Lương Dĩ Chanh và Kiều Na Na đang đi về phía nhà ăn, vừa đi vừa cười đùa vui vẻ suốt dọc đường.

Bỗng nhiên, có một bạn học xách theo bữa trưa mà Mạc Phong gửi, đi về phía họ và thuật lại chi tiết những gì đã xảy ra.

Lúc bấy giờ, Lương Dĩ Chanh mới hiểu ra, Phó Cẩn Tập chắc chắn đã tới đây. Anh đã xem video đó, nhưng không biết là anh có bận tâm hay không.

Dù sao, tin tức này vẫn đang xôn xao trên mạng. Nghĩ vậy, cô nhận lấy túi đồ ăn, sau đó chào tạm biệt Kiều Na Na, tất tả rời đi.

Chương 24
Cùng nhau ăn trưa nhé?

Cô chạy một mạch đến cổng trường, nhưng không có ai ở đó, cũng không nhìn thấy xe của Phó Cẩn Tập trên đường.

Cuối cùng, Lương Dĩ Chanh ủ rũ đi đến sân thể dục, sau đó ngồi một mình trên bậc.

Cô lấy phần cơm trưa trong chiếc túi giấy ra, vừa nhìn đã kinh ngạc nhận ra bên trong toàn là những món hằng ngày cô thích.

Cô thật sự không ngờ rằng Phó Cẩn Tập lại có thể nhớ được tất cả sở thích của cô trong thời gian ngắn như vậy.

Lương Dĩ Chanh mừng thầm, lấy điện thoại ra, nhấp vào vị trí trên cùng của WeChat, rồi gửi tin nhắn cho anh.

“Anh Phó, dù bận rộn thế nào cũng nhớ ăn uống đúng bữa nhé!”

Sau khi gửi đi, cô còn đính kèm biểu tượng cảm xúc “cảm ơn”.

Một lát sau, anh nhắn lại: “Cô à, không cần phải giả vờ quan tâm đến tôi. Cô nên dành sự quan tâm của mình cho bạn trai của cô đi.”

Nhìn tin nhắn hiển thị trong khung thoại, trái tim cô bỗng chùng xuống.

Mặc dù cách màn hình, cô vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lùng và ghen tuông toát ra từ tin nhắn của anh.

Chắc hẳn anh đang hiểu lầm mối quan hệ giữa cô và Cố Thất Lâm, nên vẫn luôn muốn đẩy cô ra xa.

Thế là, cô không màng đến việc ăn cơm, chỉ thầm nghĩ rằng nếu không giáp mặt giải thích hiểu lầm với Phó Cẩn Tập, có lẽ sau này anh sẽ không bao giờ nói chuyện với cô nữa.

Nghĩ vậy, cô bỏ lại cơm trưa vào túi, vội vã đến căng tin đi tìm Kiều Na Na.

Cuối cùng, cô nhìn thấy cô ấy đang ngồi ăn một mình trong góc và không thấy Cố Thất Lâm.

Bình thường, ba người họ hay ngồi ăn cùng nhau, nhưng bây giờ cô chẳng buồn bận tâm đến Cố Thất Lâm nữa.

Sau khi mượn chìa khóa xe của Kiều Na Na, cô đi ra khỏi cổng trường, lái thẳng về hướng Tập đoàn Phó thị.

Lương Dĩ Chanh lái xe rất nhanh, chỉ mười phút đã đến nơi.

Sau đó, cô nhanh chóng bước xuống xe, một tay xách túi đồ ăn, tay kia cầm điện thoại, bấm một dãy số quen thuộc.

Cô đứng bên cạnh xe, nhíu mày lo lắng, môi mấp máy, liên tục lẩm bẩm: "Anh mau bắt máy đi mà!"

Cuối cùng cuộc gọi cũng kết nối được, một giọng nói khàn khàn vang lên trong điện thoại, đồng thời cũng vang lên sau lưng cô: "A lô, cô…"

Ngay sau đó, người đàn ông ngước mắt lên, ngay lập tức nhận ra người gọi điện thoại tới là cô.

Đôi lông mày của Lương Dĩ Chanh liền giãn ra, môi nở nụ cười. Cô chậm rãi đi về phía anh và cất tiếng hỏi trước: "Anh Phó, cùng nhau ăn trưa có tiện không?"

"Xin lỗi, không tiện." Người đàn ông trả lời hết sức ngắn gọn.

Nói xong, anh chuẩn bị cúp máy, giọng nói mềm mại của cô gái lại nhấn mạnh:

"Điều 68 của trong thỏa thuận vợ chồng, nếu người kia cần thì nhất định phải cùng anh ấy (hoặc cô ấy) ăn cơm. Anh Phó đừng quên điều này nhé."

Phó Cẩn Tập không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nhìn cô gái đang dần dần đi tới gần mình.

Trong đầu anh có hàng ngàn câu từ chối cô, nhưng hiện giờ lại không thể thốt ra được lời nào.

Mối nghi ngờ trong lòng anh vẫn chưa được giải đáp, nhưng anh có thể lấy tư cách gì để chất vấn cô đây?

Chương 25
Cô gái bên cạnh anh

Hai giây lặng lẽ trôi qua, Lương Dĩ Chanh đã đi tới trước mặt người đàn ông, đôi môi như cánh hoa anh đào khẽ nhếch lên, để lộ ra lúm đồng tiền mê hoặc. Cô cười nói: "Thỏa thuận có thời hạn một năm, một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày. Hôm nay là ngày mùng 2 tháng Mười Hai, vẫn còn ba trăm sáu mươi tư ngày nữa mới kết thúc thỏa thuận, trong khoảng thời gian này..."

Cô còn chưa nói xong, Phó Cẩn Tập đã bỏ điện thoại xuống, lạnh lùng nói: "Tôi biết rồi, cô đi vào đây với tôi."

Sau đó, Lương Dĩ Chanh xách bữa trưa, đi theo người đàn ông vào trong tòa nhà của tập đoàn.

Thật ra, cô rất muốn vươn tay kia ra khoác tay anh, nhưng anh lại khéo léo tránh đi.

Cô chỉ còn cách ngoan ngoãn đi theo sau anh, cánh môi không ngừng mấp máy, thậm chí còn lẩm bẩm những câu thần chú khó hiểu.

Mặc dù cô đã từng đến đây trong kiếp trước, nhưng khi đó mọi thứ chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình.

Cô nhớ lúc đó Phó Cẩn Tập luôn cẩn thận nắm tay cô, và sẽ đi thật chậm để cô cảm thấy an toàn hơn.

Nhưng bây giờ, anh không nắm tay cô, càng sẽ không đi chậm lại để phù hợp với tốc độ của cô.

Cô đang định đi tới gần anh, tuy nhiên, mọi ánh mắt xa lạ xung quanh đều đổ dồn vào cô.

Nhìn thấy anh bước vào, rất nhiều người đều giữ thái độ kính trọng mà xa cách, ánh mắt mang theo vẻ tôn trọng và sợ hãi.

Có lẽ là bởi vì họ chưa từng nhìn thấy bên cạnh Phó Cẩn Tập xuất hiện một cô gái. Vì thế, ánh mắt của họ bỗng chốc đều chuyển sang Lương Dĩ Chanh.

Ánh mắt ấy khiến Lương Dĩ Chanh mất tự nhiên. Những người đó còn xì xào to nhỏ, khiến bước chân cô đột nhiên chậm lại.

Bởi vì kiếp trước, đôi mắt cô mất đi ánh sáng nên thính giác của cô sẽ nhạy bén hơn người thường, do đó cô có thể nghe thấy nhiều giọng nói khác nhau.

Lúc này, những giọng nói không mấy thân thiện đều lọt vào tai cô, hầu hết đều là giọng điệu khinh thường.

Cô sững sờ giây lát, cuối cùng vẫn theo chân người đàn ông đi vào thang máy.

Lương Dĩ Chanh đứng phía sau Phó Cẩn Tập, đôi mắt dần dần nhuốm vẻ thất vọng khi nhìn bóng dáng lạnh lùng của anh.

Lúc này, người ta không thể đoán được anh đang nghĩ gì, nhưng Lương Dĩ Chanh biết rằng anh chỉ mà một con ma bệnh đoản mệnh mà vô dụng trong mắt người ngoài.

Tuy rằng anh vượt trội về mọi mặt, nhưng có lẽ phương diện sức khỏe sẽ khiến anh có cảm giác tự ti.

Trong thang máy đi lên, hai người đều im lặng.

Lương Dĩ Chanh do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn không kìm được mà duỗi tay về phía bàn tay lo lớn của người đàn ông.

Khi khoảng cách giữa đầu ngón tay chỉ còn một milimet, thang máy đột nhiên kêu “ting” một tiếng và mở ra.

Trước khi người đàn ông phát hiện, cô lập tức rút tay về, sau đó nối gót anh đi lòng vòng tới văn phòng của anh.

Vừa bước vào phòng, cô liền nhận thấy nơi này lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình. Văn phòng rất sạch sẽ, cửa sổ sát đất sáng sủa quả thực có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố.

Hơn nữa, tủ tường có rất nhiều bộ sưu tập. Kiếp trước cô vô ý làm vỡ một thứ, và bị đứt ngón tay.

Khi đó Phó Cẩn Tập không hề trách mắng cô, còn nhẹ nhàng băng bó cho cô và sai người chuyển hết những thứ nguy hiểm đó đi.

Chương 26
Cô là đồ mít ướt à?

Nghĩ đến đây, trước mắt cô dường như hiện ra hình ảnh của kiếp trước, hình ảnh hai người họ quấn quýt thương yêu nhau.

Ngay sau đó, những bóng đen của kiếp trước không ngừng kích thích não bộ của cô giống như một thước phim quay chậm.

Còn Phó Cẩn Tập chỉ ngồi vào ghế của mình sau khi bước vào phòng làm việc, và trầm giọng nói: "Cô Lương cứ tự nhiên nhé!"

Lời nói lạnh nhạt của anh bỗng chốc kéo Lương Dĩ Chanh trở về thực tại. Cô ngồi một mình trên ghế sô pha, đờ đẫn lấy phần cơm trưa trong túi giấy ra. Nhiệt độ vẫn còn ấm, nhưng mùi vị dường như đã thay đổi, trở nên đắng chát, rất khó nuốt.

Cô bất giác dùng đầu đũa gẩy thức ăn, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

Nỗi buồn vẫn luôn cố gắng kìm nén trong lòng, cuối cùng vẫn bật thành tiếng khóc nghẹn ngào.

Phó Cẩn Tập ngước mắt lên, ngơ ngác nhìn cô gái đang khóc. Nếu là người khác, có lẽ anh đã rời đi và đóng sầm cửa lại từ lâu.

Có điều, không hiểu sao anh lại cảm thấy đau lòng và bất lực trước tiếng khóc của cô gái này.

Anh thoáng suy nghĩ rồi đứng dậy, đi đến ngồi xuống bên cạnh cô gái và đưa khăn giấy cho cô.

Vẻ mặt lạnh lùng vẫn không thay đổi nhiều, anh chỉ từ tốn hỏi: "Tại sao mỗi lần gặp cô, cô luôn thích khóc như vậy, cô là đồ mít ướt à?"

Lương Dĩ Chanh dường như càng khóc to hơn. Cô ngước đôi mắt đẫm lệ, quay sang nhìn người đàn ông, giọng nói mang theo sự kêu ca phàn nàn: "Đồ ăn chán quá, không biết là ai đã mua nữa. Thật sự rất khó ăn."

Phó Cẩn Tập thoáng sững người, lại nhìn đồ ăn trên bàn cà phê với ánh mắt hoài nghi, sau đó đưa tay ra kiểm tra nhiệt độ.

"Không thể nào, chẳng phải đây đều là những món cô thích ăn sao? Hay là do đồ ăn đã bị nguội?"

"Đắng lắm… Không tin anh nếm thử mà xem." Lương Dĩ Chanh nhăn nhó gắp một miếng thịt đưa đến bên miệng người đàn ông.

Phó Cẩn Tập không ngờ rằng cô lại gắp đồ ăn đến tận miệng mình, không còn cách nào khác, anh đành phải há miệng ra.

Sau đó anh nhai thật kỹ, cảm thấy hương vị rất ngon, không hề đắng như cô vừa nói.

Nghĩ đến đây, anh cho rằng Lương Dĩ Chanh đang vô cớ kiếm chuyện. Anh tốt bụng mua cơm trưa cho cô, thế mà cô còn chê.

Anh liếc nhìn cô một cái, bất giác nói: "Có cay đắng gì đâu. Ngon đấy chứ."

"Vậy anh ăn hết đi." Cô gái ra lệnh cho anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại thật sự cầm đũa lên, bắt đầu ăn ngon lành.

Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ở trước mặt cô gái này, mọi giới hạn của anh đều bị cô chọc thủng, hơn nữa, anh còn chẳng thể làm gì được cô.

Anh vừa ăn vừa nhìn cô, thấy cô đã nín khóc, bèn thấp giọng trách cứ: "Có người tốt bụng mua bữa trưa cho cô. Còn cô thì hay rồi, chê ỏng chê eo. Làm sao mà phải khóc chứ? Đừng khóc nữa, kẻo người ta lại tưởng là tôi làm gì cô."

"Vâng." Lương Dĩ Chanh nức nở gật đầu, rồi quay đầu sang chỗ khác hít một hơi thật sâu.

Cô không ngờ rằng Phó Cẩn Tập vẫn sẽ mềm lòng với độc chiêu khóc lóc này của cô.

Cuối cùng, thấy anh cũng đã chịu ăn, cô liền yên tâm.

Anh là người thà chịu đựng cho đến khi đau bụng còn hơn là ăn chung với người khác.

Chương 27
Tôi có quyền đến đây

Đúng lúc này, Mạc Phòng mới từ bên ngoài trở về, mệt không thể tả. Anh ta không gõ cửa, cứ thế đi vào phòng làm việc của Phó Cẩn Tập, và nói với giọng thắc mắc: "Anh Phó ơi, chiếc siêu xe màu đỏ dưới lầu là của người phụ nữ nào đấy..."

Ngay sau đó, anh ta nhìn thấy hình ảnh hai người đang ngồi trên ghế sô pha cùng ăn cơm. Giọng nói của anh ta đột nhiên nhỏ dần, cuối cùng im bặt.

Chỉ là, Phó Cẩn Tập hơi bối rối trước sự xuất hiện đột ngột của anh ta. Anh đặt đôi đũa xuống bàn, cất giọng trách móc: "Khi nào thì cậu mới học được thói quen gõ cửa trước khi vào phòng hả?"

"Tôi xin lỗi, tôi đi ngay đây." Mạc Phong cúi đầu, khom người một cái, rồi vội vã rời khỏi văn phòng, thỉnh thoảng còn quay đầu lại liếc nhìn hai người họ.

Anh ta gãi đầu, còn tưởng rằng mình đã nhìn nhầm, lại lấy làm thắc mắc, sao cô Lương lại tới đây? Ông chủ trẻ nhà mình còn ngồi bên cạnh cô nữa chứ, hai người họ đang cùng nhau ăn cơm à?

Chuyện gì thế này? Hai người đó trở nên hòa thuận từ khi nào vậy?

Mạc Phong mang theo sự nghi ngờ, khép hờ cửa phòng làm việc của Phó Cẩn Tập, rồi áp tai vào khe hở, muốn tiếp tục nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Có điều, dù anh ta áp sát tai thì vẫn không nghe thấy bất cứ tiếng trò chuyện nào của họ.

Bởi vì từ đầu chí cuối, cả hai người đều không nói lời nào.

Cả văn phòng đều im phăng phắc, chẳng có gì ngoài sự im lặng.

Một lúc lâu sau, Phó Cẩn Tập mới thong thả lên tiếng: "Cô Lương, chiều nay cô không có giờ học à?"

Lương Dĩ Chanh lập tức hiểu được ý anh, anh đang muốn đuổi khách đây mà.

Cô tới đây để giải thích với anh, nhưng chẳng lẽ còn chưa nói được gì đã phải rời đi hay sao? Không biết liệu người đàn ông này có bằng lòng nghe cô giải thích không?

Thật ra, anh vẫn luôn đợi cô giải thích. Vừa rồi anh lái xe trên đường, thấy cô mãi mà không trả lời tin nhắn của mình, anh đã rất cáu kỉnh, vì cho rằng những gì anh nghĩ trong đầu sẽ trở thành hiện thực.

Tuy nhiên, khi về đến trụ sở tập đoàn, anh hoàn toàn không ngờ là cô lại chạy đến đây tìm anh.

Chỉ cần cô muốn giải thích, anh sẽ sẵn lòng lắng nghe.

Bầu không khí im lặng bao trùm giữa hai người họ một lúc. Cuối cùng, Lương Dĩ Chanh chậm rãi đứng dậy, khẽ gật đầu nói: "Vâng, tôi xin lỗi đã quấy rầy anh. Tôi đi đây."

"Khoan đã!" Người đàn ông chợt lên tiếng: "Về sau tốt nhất là cô đừng tới đây nữa!"

Cô gái liền quay đầu lại nhìn anh, rồi nhìn đầu ngón tay anh đang liên tục mân mê túi giấy trước mặt.

Hành động này chỉ xảy ra khi anh đang căng thẳng.

Bởi vì kiếp trước họ cũng từng cãi nhau và mỗi khi cãi nhau, cả hai bên sẽ không lập tức nhận lỗi ngay.

Và, người đàn ông sẽ tạo ra tiếng cọ xát nhè nhẹ bởi vì đang bồn chồn lo lắng.

Mới đầu khi nghe tiếng động này, cô chỉ cảm thấy bứt rứt.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn không kìm được mà tìm kiếm tiếng động đó, để ngăn anh lại.

Còn Phó Cẩn Tập sẽ dang tay ôm cô thật chặt sau khi nhận ra hành động của cô. Sau đó, họ sẽ làm hòa với nhau vì không muốn chiến

tranh lạnh kéo dài.

Ngặt nỗi, hôm nay họ không cãi nhau, rốt cuộc lúc này anh đang căng thẳng cái gì?

Lương Dĩ Chanh suy nghĩ một lát, rồi tức giận đáp: “Ít nhất trong vòng một năm này, tôi vẫn có quyền tới đây.”

“Cô…” Phó Cẩn Tập lập tức dừng lại động tác trên tay và đứng lên, nhìn xuống cô gái trước mặt.

Chương 28
Đừng đẩy tôi ra

Anh thoáng sững sờ, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, chọn cách không nhìn cô nữa, giọng nói trầm khàn, nhưng lại ẩn chứa những cảm xúc không rõ ràng: "Sẽ bị hiểu lầm đấy, tôi không muốn..."

Phó Cẩn Tập còn chưa nói hết câu, Lương Dĩ Chanh đã đi tới gần anh thêm một bước, rồi ngước mắt lên nhìn anh, hùng hồn phản bác: "Không muốn gì? Chẳng lẽ tôi làm xấu mặt anh à?"

"Không, cô Lương rất xuất sắc, cô xứng đáng có được điều tốt hơn, thay vì lãng phí thời gian dành cho tôi."

Lúc nói chuyện, anh vẫn không nhìn cô. Nói đoạn, anh xoay người đi đến bên cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía cô. Giờ thì cô còn không nhìn rõ mặt anh chứ đừng nói là nhìn thấu lòng anh.

Tuy nhiên, điều duy nhất có thể chắc chắn là bóng lưng anh rất cô đơn và buồn bã. Nỗi buồn không thể giải thích được này nhanh chóng bao trùm toàn bộ không gian trong phòng làm việc.

Sau vừa tròn năm giây, Lương Dĩ Chanh không quan tâm đến việc liệu anh có tức giận hay không, cô đi thẳng đến sau lưng anh, vươn cánh tay mảnh khảnh ôm lấy anh từ phía sau. Cô biết rằng người đàn ông này chắc chắn sẽ đẩy cô ra ngay lập tức.

Vì vậy, trước khi anh đẩy cô ra, cô đã lên tiếng trước: "Anh Phó, chỉ ba giây thôi, anh đừng đẩy tôi ra."

"Có lẽ anh cho rằng tôi quá đường đột, nhưng anh cứ coi như là đang an ủi một con mèo bị thương, có được không?"

"Ba."

“Hai.”

“Một.”

Cô gái nhẹ giọng đếm đến ba, đếm xong mới từ từ buông anh ra. Giây phút này có lẽ chỉ có trời mới biết là cô muốn ôm anh đến nhường nào.

Cô thực sự muốn ôm anh như vậy mãi mãi, cô muốn tham lam một chút, và lại càng tham lam hơn.

Sau khi buông anh ra, Lương Dĩ Chanh không nói gì, cũng không đợi anh quay người lại, vội bước nhanh khỏi đây.

Có điều, khi cô đẩy cửa phòng làm việc ra thì bắt gặp Mạc Phong vẫn đang đứng ngoài cửa nghe lén.

Cô khựng lại giây lát, sau đó mỉm cười với anh ta: “Mạc Phong, cảm ơn anh hôm nay đã gửi cơm trưa đến cho tôi. Phiền anh chuyển lời đến anh Phó, nói với anh ấy rằng đừng hiểu lầm tôi. Tôi sẽ dùng thời gian chứng minh tất cả.”

Nói rồi, cô đi vào thang máy dưới sự hướng dẫn của thư ký.

Rõ ràng là trời đã sang đông, nhưng mặt cô vẫn ửng hồng.

Lương Dĩ Chanh đứng trong thang máy, hít một hơi thật sâu, vẫn còn căng thẳng vì hành động vừa rồi của mình. Không biết Phó Cẩn Tập có vì thế mà sợ hãi hay không.

Sau khi cô rời đi, Mạc Phong bước vào văn phòng của sếp lớn nhà mình.

Anh ta nhìn người đàn ông đang đứng yên trước cửa sổ kính sát đất, giống như một bức tượng, lại khẽ gọi tên anh, nhưng Phó Cẩn Tập không đáp lời.

Anh ta đành phải đi đến bên cạnh, vỗ nhẹ vào bả vai anh: “Anh Phó.”

Phó Cẩn Tập khẽ run lên, dường như chuyện vừa xảy ra chỉ là một giấc mộng.

Anh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xấu xa của Mạc Phong, nhanh chóng lấy lại tinh thần, giật mình đẩy anh ta sang một bên, rồi ngồi trở lại trên ghế.

Mạc Phong nhìn thấy mặt anh đỏ ửng, giống hệt như cô Lương vừa mới rời khỏi đây.

Chẳng lẽ hai người họ đã làm gì trong văn phòng sao? Nghĩ đến đây, anh ta càng tò mò muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Anh ta đi đến cạnh bàn làm việc của Phó Cẩn Tập, vẻ mặt hóng hớt: “Anh Phó, vừa nãy hai người đã tiếp xúc thân thể à?”

Chương 29
Đừng hiểu lầm cô ấy

"Ừ." Không hiểu sao, Phó Cẩn Tập lại khẽ gật đầu.

"Hai người hôn nhau rồi à?" Mạc Phong tiếp tục gặng hỏi.

"Ừ." Phó Cẩn Tập trả lời, sau đó mới chậm chạp hiểu ra, vội nói: "Không phải như cậu nghĩ đâu. Mau đi ra ngoài cho tôi."

Mạc Phong ngước mắt lên, ánh mắt thoáng phiêu lãng, lại cất giọng trêu đùa: "Ồ, thật sao? Cô Lương nhờ tôi chuyển lời đến anh, chắc anh cũng không muốn nghe đâu nhỉ."

Phó Cẩn Tập liếc xéo anh ta một cái, rồi ra lệnh: "Nói đi!"

Mạc Phong tiến lên vài bước, nhìn người đàn ông trước mặt, cất giọng xoa dịu: "Anh Phó à, nếu anh và cô Lương thành đôi, tôi nhất định sẽ ủng hộ anh."

"Sao cậu lại nói vậy?" Phó Cẩn Tập hờ hững hỏi.

Mạc Phong nuốt nước miếng, rồi đưa tay chỉnh lại gọng kính của mình, từ tốn nói: "Anh thử nghĩ mà xem, đã nhiều năm như vậy, các cô gái theo đuổi anh trước đây cũng đã ít đi. Nhưng khi nghe tin anh bị bệnh, bọn họ nếu không giữ khoảng cách với anh thì cũng chỉ nhòm ngó đến tài sản của gia đình anh thôi."

"Còn anh lại thẳng thừng tuyên bố với họ rằng, cho dù anh không còn nữa thì họ cũng sẽ chẳng được thừa kế một xu. Cuối cùng thì sao, tất cả những cô gái đó đều chạy mất dép."

"Bây giờ, mặc dù cô Lương là do ông cụ Phó sắp đặt, nhưng cô ấy vừa trẻ đẹp, vừa tài giỏi, hơn nữa lại không phải vì tiền của anh, cũng không vì lí do sức khỏe của anh mà chê anh, thậm chí còn từ

chối cậu ấm nhà giàu trẻ trung."

"Thế nhưng anh lại năm lần bảy lượt đẩy cô ấy ra xa. Tôi biết là anh giữ mình nhiều năm là vì cô gái hồi nhỏ, nhưng chúng ta tìm kiếm lâu như vậy mà có tìm được đâu."

"Có lẽ cô gái đó đã kết hôn, hoặc có thể đã quên anh từ lâu rồi. Nếu không tại sao nhiều năm như vậy mà cô ấy không đi tìm anh? Nếu cô ấy vẫn không xuất hiện, thì chẳng lẽ anh định sống độc thân suốt đời à?"

Sao Phó Cẩn Tập có thể không hiểu những lời anh ta nói. Trong những năm qua, anh thật sự đã nhìn thấu những người phụ nữ kia. Không phải là anh không muốn yêu đương, mà là sau khi giả bệnh một thời gian, anh đã vô tình ảo tưởng là thật, và luôn coi đó là cái cớ để từ chối tiếp xúc với người khác. Có điều, từ khi Lương Dĩ Chanh xông vào cuộc sống của anh…

Dù thế nào anh cũng sẽ coi cô là cô bé năm đó, bởi vì hai người họ thật sự rất giống nhau. Từng nụ cười, từng lời nói, từng cái nhăn mày đều cho anh cảm giác quen thuộc.

Thậm chí cô còn giống hệt cô gái đó, không hề e sợ anh. Thậm chí, lời nói của hai người họ cũng khá giống nhau. Tại anh năm đó không đi đón cô gái ấy đúng hẹn nên mới để mất cô.

Nhiều năm đã trôi qua, chắc hẳn cô rất căm ghét anh. Có lẽ đúng những gì Mạc Phong vừa nói, cô đã quên anh rồi. Nhưng anh thật sự rất muốn gặp lại cô dù chỉ một lần.

Nếu cô đã có cuộc sống mới của mình, anh cũng sẽ hủy bỏ lời hứa năm nào, bởi vì anh vẫn luôn nợ cô một lời xin lỗi.

Còn Lương Dĩ Chanh bây giờ giống như một trường hợp đặc biệt trong trái tim anh. Anh không biết rốt cuộc cô gái này có ý đồ gì.

Phó Cẩn Tập đang ngẩn ngơ suy nghĩ, đột nhiên lại nghe thấy giọng nói của Mạc Phong: "Anh hãy suy nghĩ cho kỹ, cô Lương nhờ tôi nói với anh rằng đừng hiểu lầm cô ấy. Cô ấy sẽ dùng thời gian để chứng minh tất cả."

Nói rồi, anh ta rời khỏi văn phòng mà không đợi Phó Cẩn Tập đáp lại.

Lúc này, anh ta biết rằng tốt nhất là hãy để ông chủ trẻ của mình bình tĩnh suy nghĩ.

Hiện giờ, đúng là Phó Cẩn Tập cần phải tỉnh táo, anh không muốn bị người khác dễ dàng phát hiện nhược điểm của mình, rằng anh rất sợ hãi, sợ phải mất đi một ai đó.

Thế giới của anh đã không còn gì cả.

Chương 30
Cố Thất Lâm biến mất

Lương Dĩ Chanh đi xuống lầu rồi lên xe. Khi cô đang định khởi động xe và rời khỏi đây thì màn hình điện thoại bỗng sáng lên.

Bởi vì trước đó có giờ học nên cô đã chuyển sang chế độ im lặng, do đó không biết là Kiều Na Na đã gọi cho mình rất nhiều cuộc điện thoại.

Cô nghĩ bụng, mình chỉ mượn xe cô ấy một lúc thôi mà, cô ấy có cần phải "khủng bố" điện thoại thế này không?

Cô cười nhẹ, rồi cầm điện thoại lên, chạm vào màn hình và gọi lại cho cô ấy.

Có điều, Lương Dĩ Chanh còn chưa lên tiếng thì giọng nói gấp gáp của Kiều Na Na đã vang lên từ đầu dây bên kia.

"Chanh ơi, Cố Thất Lâm biến mất rồi. Cậu ấy có liên lạc với cậu không?"

Sắc mặt Lương Dĩ Chanh bỗng tối đi. Cô luôn cảm thấy lần này khác với trước đây, bởi vì sau khi cô nói cho Cố Thất Lâm biết sự thật về cuộc hôn nhân của mình, anh ta đã phát bệnh.

Cố Thất Lâm mắc chứng dễ bị kích động, nếu không tìm thấy anh ta trong thời gian ngắn, có thể anh ta sẽ gặp nguy hiểm. Nghĩ đến đây, trong lòng Lương Dĩ Chanh đột nhiên có dự cảm không lành.

Cô vô thức trả lời: "Na Na, cậu đừng cuống. Để tớ đi tìm cậu ấy. Tớ nhất định sẽ đưa cậu ấy trở về."

Sau đó, cô cúp điện thoại, lái xe rời đi luôn.

Trên đường đi, cô lo lắng bấm số của Cố Thất Lâm, nhưng điện thoại di động của anh ta vẫn tắt máy.

Lương Dĩ Chanh nghĩ thầm, Cố Thất Lâm thật sự không khiến người ta bớt lo chút nào. Chẳng phải cô chỉ từ chối anh ta thôi sao.

Một cú sốc nhỏ như vậy cũng không chịu nổi, đúng là đồ trẻ con, lại còn chơi trò mất tích nữa chứ.

Cô đi tìm Cố Thất Lâm suốt buổi chiều, và đã tìm kiếm tất cả những nơi mà anh ta có thể tới.

Thậm chí, cô còn đến tận nhà bà ngoại của anh ta, nhưng vẫn không tìm thấy Cố Thất Lâm.

Lương Dĩ Chanh điên cuồng lái xe hơn trăm cây số, khi trở về thành phố thì đã là buổi tối.

Ánh đèn nê-ông sáng choang cũng mất đi ánh sáng trong mắt cô. Cô lần lượt đi đến quán bar, đường đua...

Ngay khi cô không biết nên tìm Cố Thất Lâm ở đâu, điện thoại di động của cô lại đổ chuông. Màn hình hiển thị cuộc gọi của mẹ Cố Thất Lâm.

Lương Dĩ Chanh vội vàng bắt máy, nhưng còn chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã nghẹn ngào nức nở, quát lớn với cô: "Cháu Lương à, tôi cứ tưởng rằng cháu là đứa trẻ hiểu chuyện, nhưng hôm nay rốt cuộc cháu đã nói gì Thất Thất nhà chúng tôi vậy? Nó vừa về đến nhà đã đòi tự sát đây này..."

Cô liền ngắt lời bà ta: "Dì ơi, cậu ấy đang ở đâu? Cậu ấy đang ở nhà ạ? Cháu đến ngay đây."

Nghe giọng nói lo lắng của cô, mẹ Cố Thất Lâm không tiếp tục trách móc nữa, chỉ đáp "Ừ" một tiếng, rồi cúp máy.

Khoảng hai mươi phút sau, Lương Dĩ Chanh đã đến biệt thự nhà họ Cố với tốc độ nhanh nhất.

Nhà họ Cố cũng là gia tộc danh giá nhất nhì thành phố, có rất nhiều người hầu. Cố Thất Lâm khác với Lương Dĩ Chanh ở chỗ, anh ta ngậm thìa vàng mà lớn lên, còn Lương Dĩ Chanh từ nhỏ đã phải đi theo mẹ mình sống một cuộc sống nghèo khổ trong vài năm.

Vì vậy, trái tim Cố Thất Lâm rất mong manh. Cô có thể hiểu được điều này, nhưng nếu anh ta thật sự tự sát thì chẳng phải là muốn biến cô thành kẻ giết người hay sao?

Tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra được, cô nhất định phải ngăn anh ta lại. Tính mạng là quý giá, sao có thể để anh ta chà đạp như thế được. Kiếp trước, cô mong muốn có được thân thể khỏe mạnh biết bao.

Vì vậy, sau khi sống lại, cho dù xảy ra chuyện gì cũng phải biết quý trọng tính mạng của mình.

Thế là, cô đi thẳng vào nhà họ Cố với tâm trạng vô cùng lo lắng.

Chương 31
Cậu căm hận tôi đến thế sao?

Cô nôn nóng nhấn chuông cửa. Người ra mở cửa là người hầu của nhà họ Cố. Thấy cô tới, người đó vội vàng quay đầu lại nói với người phụ nữ đang ngồi trên ghế sô pha: "Thưa bà chủ, cô Lương đã tới."

Sắc mặt bà Cố không tốt cho lắm, bà ta đứng dậy, đi đến trước mặt Lương Dĩ Chanh, đôi mắt đỏ hoe khẽ run lên, tức giận nói: "Cháu Lương, nếu hôm nay Thất Thất nhà tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cháu đâu."

Lương Dĩ Chanh lập tức đi lướt qua bà ta, chỉ để lại một câu: "Dì ơi, cháu sẽ giải quyết việc này."

Nói đoạn, cô không đi thang máy, mà nhanh chóng đi thang bộ lên tầng ba, vừa đi lên đã thấy Kiều Na Na đang dựa vào khung cửa.

Cô ấy vừa nhìn thấy cô liền lo lắng hỏi: "Cậu đã đi đâu vậy. Tớ gọi điện cho cậu mà toàn ngoài vùng phủ sóng. Cố Thất Lâm cứ nhốt mình trong phòng suốt."

"Để tớ." Lương Dĩ Chanh nhẹ nhàng kéo cô ấy sang một bên, rồi đi tới trước cửa phòng Cố Thất Lâm.

Kiều Na Na luôn nắm chặt cánh tay cô, dè dặt nói: "Chanh ơi, để tớ đi vào cùng cậu. Cậu nhát gan như vậy, lỡ như..."

Lương Dĩ Chanh mỉm cười với cô ấy, còn khẽ vỗ vào mu bàn tay của cô bạn, giọng nói dịu dàng chứa đựng sự trấn an: "Chúng ta có quan hệ gì chứ? Ba chúng ta chính là ba kiếm khách của Đại học Thanh Hoa đấy. Sẽ không có chuyện gì đâu. Cậu cứ ở đây chờ tớ là

được."

Sau đó, cô buông tay cô ấy ra, thản nhiên gõ cửa phòng và hét to: "Cố Thất Lâm, mở cửa ra, nếu không tôi sẽ tông cửa mà vào đấy."

Người trong phòng lập tức mở cửa ra, nhếch miệng cười xấu xa: "Chanh à, rốt cuộc cậu cũng đến rồi."

Nhìn nụ cười nửa miệng của Cố Thất Lâm, Lương Dĩ Chanh thật sự rất hoảng sợ. Nhưng lúc này, dù anh ta ầm ĩ thế nào cũng không thể để anh ta tự sát được.

Cô chậm rãi bước vào phòng. Kiều Na Na tiến lên, định đi vào cùng với cô, nhưng đã bị Cố Thất Lâm chặn lại.

Anh ta đóng sầm cửa lại, còn khóa trái cửa lần nữa.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Lương Dĩ Chanh và Cố Thất Lâm.

Ánh đèn không sáng lắm, song vẫn có thể nhìn thấy tất cả đồ đạc trong phòng.

Tấm rèm đen khép kín khiến căn phòng tràn ngập bầu không khí u ám.

Sau lưng cô chợt vang lên tiếng "xoẹt xoẹt", đó là tiếng vũ khí sắc nhọn cọ vào tường.

Lương Dĩ Chanh quay đầu lại, và trông thấy Cố Thất Lâm đang cầm một con dao sắc bén và cào vào những bức ảnh trên tường.

Tất cả những bức ảnh trên đó đều là ảnh của họ từ khi còn nhỏ, có ảnh tập thể, ảnh chụp chung với nhau, và ảnh chụp riêng.

Khuôn mặt của những chàng trai trong các bức ảnh đều bị Cố Thất Lâm cào rách.

Lương Dĩ Chanh thật sự bị sốc khi nhìn thấy cảnh này, có điều, vẻ mặt cô vẫn không mảy may dao động.

Cô cởi áo khoác và khăn quàng cổ ra, thong thả xắn một phần tay áo lên, sau đó đi đến bên cạnh Cố Thất Lâm, nhìn con dao trong tay anh, khẽ mỉm cười nói: "Cậu cố ý cho tôi xem những thứ này sao? Cậu căm hận tôi đến thế cơ à?"

Cố Thất Lâm liền ấn cô vào tường, giơ dao lên chém thẳng vào tường.